

ת"פ 65070/08/21 - מדינת ישראל-פמ"ד נגד גוסאי אל אסד,ואל אלאסד,עומאר אלאסד,חסן אלאסד,פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 65070-08-21 מדינת ישראל נ' אל אסד ואח'

בפני כבוד השופט יובל ליבדרו
המאשימה:
נגד
הנאשמים:
מדינת ישראל-פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד אסף בר יוסף
1. גוסאי אל אסד ע"י ב"כ עו"ד תאמר אסדי
ואל אלאסד ע"י ב"כ עוה"ד אבי חימי ומשה וייס
עומאר אלאסד
חסן אלאסד
שניהם ע"י ב"כ עו"ד נאסר מוסטפא
פלוני (קטין) ע"י ב"כ עוה"ד אבי חימי ומשה וייס

גזר דין

תמצות האירוע המרכזי שבבסיס גזר דין זה לכדי לשדו מציג לנו תמונה שבה המון חוסם אוטוסטרדה בשעת ליל. ההמון מקים נקודת מחסום מאולתרת על האוטוסטרדה. בנקודת המחסום נערכת סלקציה. נהג שאיננו יהודי משוחרר לרכו. לעומת זאת, אם התברר כי הנהג הוא יהודי או שמא רק נחשד הוא ככזה, אזי ההמון צועק בהשתלהבות "יהודי" יהודי" ומחל לבצע בו ליניץ' או כמעט ליניץ'. ההמון פורץ בפרץ אלימות קשה במסגרתו הוא מיידה אבנים על היהודי הישוב ברכבו. לעיתים היהודי נחבל קשות ברכבו, לעיתים מנסים לפגוע בו ומעלים באש את רכבו לאחר שהוצא ממנו ולעיתים "רק" הורסים את רכשו.

והמביט בתמונה קשה וקודרת זו עלול בטעות לחשוב שמדובר בתמונה מימים אפלים של המאה שעברה באירופה. ולא היא. מדובר בתמונת המציאות של ישראל בחודש מאי 2021.

מציאות שבה ביקשו הנאשמים ואחרים לקעקע את זכותו של יהודי, כל יהודי, לחיות בביטחון בביתו הלאומי, במולדתו, במדינת ישראל. על מעשיהם אלה ייתנו הנאשמים את הדין.

ואם תמונת מציאות זו אינה מספיק קודרת, נזכיר שהנאשמים עשו את מעשיהם בימים שבהם מדינת ישראל התמודדה עם מתקפת טילים על-ידי ארגון טרור לאומני שאיננו מכיר בה, וזאת בניסיון להגן על כלל יושביה, היהודים ואלה שאינם יהודים.

ואל לו למביט בתמונה לטעות. על-פי הדין במדינה, לו הפורעים היו יהודים ואלה היו מבקשים לפגוע במי שאינם יהודים, דינם היה זהה. היו נותנים הם את הדין באותו האופן, וכבר היו דברים מעולם.

גזר הדין שיובא להלן הוא ארוך מהרגיל ועם הקורא סליחה. הדבר נבע מריבוי הנאשמים (אחד מהם קטין),

ריבוי העבירות שאלה ביצעו, ריבוי הנפגעים, ריבוי התסקירים וריבוי הטענות והשיקולים אשר היה צורך להידרש אליהם.

מבוא

1. נאשמים 1-4 (להלן: "הנאשמים") הורשעו, לאחר ניהול הליך הוכחות, בביצוע עבירות שונות.

נאשם 1 הורשע במספר עבירות של יידוי אבן לפי סעיף 332א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק עונשין"); שתי עבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, אחת לפי סעיף 329א(1) + 37 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016 (להלן: "חוק המאבק בטרור") ואחת לפי סעיף 329א(2) לחוק העונשין + 37 לחוק המאבק בטרור; שתי עבירות של הצתה לפי סעיף 448א) רישא לחוק העונשין; שתי עבירות של חבלה במזיד ממניע גזעני, עבירות לפי סעיפים 413ה ו - 144 לחוק העונשין; שתי עבירות של היזק בזדון, עבירות לפי סעיף 452 לחוק העונשין ועבירה של התפרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין.

נאשם 2 הורשע בעבירה של יידוי אבן לפי סעיף 332א(ב) לחוק העונשין; עבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329א(2) לחוק העונשין + 37 לחוק המאבק בטרור; עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות ממניע גזעני, עבירה לפי סעיפים 338א(3) ו - 144 לחוק העונשין; עבירה של חבלה במזיד ברכב ממניע גזעני, עבירה לפי סעיף 413ה ו - 144 לחוק העונשין; שתי עבירות של התפרעות, עבירות לפי סעיף 152 לחוק העונשין ועבירה של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 274(1) + 25 לחוק העונשין.

נאשם 3 הורשע בביצוע שתי עבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, אחת לפי סעיף 329א(1) + 37 לחוק המאבק בטרור ואחת לפי סעיף 329א(2) לחוק העונשין + 37 לחוק המאבק בטרור; עבירה של מעשה פזיזות ממניע גזעני, עבירה לפי סעיף 338א(3) ו - 144 לחוק העונשין; שתי עבירות של חבלה במזיד ממניע גזעני, עבירה לפי סעיף 413ה ו - 144 לחוק העונשין ועבירה של התפרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין.

נאשם 4 הורשע בביצוע עבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329א(1) + 37 לחוק המאבק בטרור; עבירה של הצתה, עבירה לפי סעיף 448א) רישא לחוק העונשין; עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות ממניע גזעני, עבירה לפי סעיפים 338א(3) ו - 144 לחוק העונשין; שתי עבירות של חבלה במזיד ממניע גזעני, עבירה לפי סעיף 413ה ו - 144 לחוק העונשין, ועבירה של התפרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין.

בנוסף קבעתי **שנאשם 5** ביצע עבירה של יידוי אבן לפי סעיף 332א(ב) לחוק העונשין; עבירה של מעשה טרור

של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין + 37 לחוק המאבק בטרור; עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות ממניע גזעני, עבירה לפי סעיפים 338(א)(3) ו- 144 לחוק העונשין; עבירה של חבלה במזיד ברכב ממניע גזעני, עבירה לפי סעיף 413ה ו- 144 לחוק העונשין; שתי עבירות של התפרעות, עבירות לפי סעיף 152 לחוק העונשין ועבירה של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות עבירה לפי סעיפים 274(1) + 25 לחוק העונשין

יצוין, כי הנאשמים זוכו מחלק מהעבירות שיוחסו להם ולחלופין נקבע שאין מקום להרשיעם בחלק מהעבירות.

הכרעת הדין וכתב האישום

2. מהכרעת הדין, שאימצה את עיקרי כתב האישום שהוגש כנגד הנאשמים (ראו פסקה 100 להכרעת הדין), מהחלק הכללי של כתב האישום שהנאשמים הודו בהן בשלב הסיכומים, ומעובדות האישום השני שבכתב האישום שבו הודו נאשמים 2 ו-5 (הרלבנטיים לאישום זה), עולה כי במהלך חודש הרמדאן של שנת 2021 התרחשו בארץ התפרעויות ותקיפות שכללו אלימות, זריקות אבנים וחפצים לעבר אנשים בכלי רכב בעלי חזות או סממנים יהודיים מתוך מניע גזעני וכן התפרעויות ותקיפות על רקע לאומני נגד כוחות המשטרה והביטחון, התפרעויות שחלקן תועדו בסרטונים שהופצו ברשתות החברתיות, כשהחל מיום 10.5.2021, שבו חל יום ירושלים, החמירו ההתפרעויות בירושלים והיקפן ברחבי הארץ.

עוד עולה כי בלילה שבין 10.05.2021 ל- 11.05.2021 התרחשו הפרות סדר, חסימות צירי תחבורה ויידוי אבנים לעבר כלי רכב בצומת לקיה בכביש 31 וכן בכביש 6 בסמוך ליישוב לקיה וזאת כחלק מהפרות סדר אלימות שאירעו ברחבי הארץ בתקופת מבצע "שומר החומות" שהחל ביום 10.5.2021 לאחר ירי רקטות מסיבי לעבר אזור ירושלים ועוטף עזה.

יצוין, כי הצדדים הסכימו שבמהלך אותה תקופה היו גם תקיפות שכוונו כלפי אזרחים ממוצא ערבי.

בהכרעת הדין נקבע כי הנאשמים, שלהם קרבה משפחתית, הגיעו בלילה הנ"ל יחד עם עשרות אחרים אל אזור כביש 6 בסמוך ליישוב לקיה; כי נאשמים 2-5 חברו יחד עם אחרים רבים בצוותא חדא **וחסמו את כביש 6** באמצעות צמיגים שהונחו על הכביש ובהמשך הובערו וכתוצאה מחסימת הכביש מספר משאיות שנסעו על הכביש נאלצו לעצור ועמדו על הכביש;

כי **נאשמים 1, 2 ו-5** יחד עם אחרים **יידו אבנים כלפי מספר כלי רכב** שהתקרבו למקום החסימה ונהגיהם זיהו את החסימה מבעוד מועד וביצעו פניית פרסה ונמלטו מהמקום;

כי **המתלוננת** הגיעה ברכבה עד סמוך למקום החסימה **ובעודה יושבת ברכבה נאשמים 1, 2 ו-5 יחד עם אחרים יידו לעברה אבנים בכוונה להטיל בה נכות או מום או לגרום לה לחבלה חמורה**;

כי אחד מנהגי המשאיות שהיה במקום נחלץ לעזרת המתלוננת ומילט אותה מהמקום תוך שרכבה נותר במקום; כי

נאשמים 3, 4 ו-5 יחד עם אחרים המשיכו ליידות אבנים על רכבה של המתלוננת שנותר במקום וגרמו לו נזק רב;

כי נאשמים 1 ו-4 נטלו נייר טואלט שהיה ברכבה של המתלוננת, הבעירו אותו וניסו באמצעותו להצית את רכבה ובהמשך מזימתם זו הסיעו את רכבה אל עבר הצמיגים הבווערים שהונחו על הכביש עד אשר הניחו את הרכב על גבי הצמיגים הבווערים ואז האש אחזה בו והוא נשרף כליל;

כי בסמוך לאחר מכן הגיע **מתלונן 1** ברכבו אל עבר מקום החסימה, עד אשר נאלץ להאט את מהירות נסיעתו ובשלב זה **נאשם 3 יחד עם אחרים יידה אבנים לעבר רכבו של מתלונן 1** בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה כשהוא סובר בטעות שמדובר בנהג ממוצא יהודי; כי כתוצאה מכך מתלונן 1 עצר את רכבו והוא נותר לשבת בו; כי **נאשם 3 ניסה לפתוח את דלת רכבו של מתלונן 1 כדי לתקוף אותו אך הוא לא הצליח לעשות כן כאשר בד בבד אחרים הוציאו את מתלונן 1 מרכבו ואלו יחד עם נאשם 1 איגפו אותו ותקפו אותו כשנאשם 1 בעט בו בעיטה אחת כשבמקביל הטלפון הנייד של מתלונן 1 נלקח על-ידי מי מהאחרים ונשבר כשגם ארנקו שהכיל כסף מזומן נשדד על-ידי מי מהאחרים; כי בשלב זה נהג משאית שהיה במקום הסביר לנוכחים שמתלונן 1 הוא לא ממוצא יהודי ונאשם 2 ביקש מהאחרים להניח למתלונן 1 בשל כך; כי בשלב זה מתלונן 1 שוחרר לדרכו ובהמשך הגיע לתחנת הדלק הסמוכה, שם נאסף על-ידי שוטרים שהובילו אותו לבית החולים "סורוקה", שם נמצא כי נחבל בידו; כי רכבו של מתלונן 1 נותר במקום החסימה ונאשם 1 עלה עליו והוביל אותו אל עבר הצמיגים הבווערים עד אשר האש אחזה בו והוא הוצת;**

כי סמוך לאחר מכן הגיע **מתלונן 2** לאזור החסימה; כי רבים החלו לצעוק "יהודי" "יהודי" ונאשמים 1, 3 ו-4, יחד עם אחרים רבים, יידו לעבר רכבו, בעודו נוסע, אבנים רבות, ממרחק קצר בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה ואף עשו כן, כאשר נאשם 3 עלה על מכסה המנוע ויידה אבן על השמשה הקדמית, ובהמשך הרים אבן גדולה יותר ויידה אותה לעבר החלון שלצד מתלונן 2 וניפץ השמשה, כשבמקביל נאשם 4 אף הוא יידה אבן אל עבר השמשה האחורית של רכבו של מתלונן 2 וניפץ השמשה, כאשר ביני לביני, מתלונן 2 ניסה להזעיק את המשטרה באמצעות הטלפון הנייד שלו ובתגובה נאשם 1 לקח ממנו את הטלפון הנייד מבעד לחלון השבור ושבר אותו וכשניסה מתלונן 2 להזעיק את המשטרה באמצעות טלפון נייד נוסף שהיה ברכבו, לקח נאשם 1 גם את הטלפון הנייד הנוסף ושבר אותו, כשבכל אותו זמן מתלונן 2 מנסה להגן על פניו; כי בשלב מסוים הגיעו למקום כוחות משטרה ובשל כך הנאשמים והאחרים הפסיקו את מעשיהם ונמלטו מהמקום; כי המשטרה חילצה את מתלונן 2 כשהוא מדמם בפניו ובראשו והוא הובהל לבית החולים שם נמצא כי לו סימני חבלה ביד שמאל עם נפיחות ורגישות, סימני חבלה בברכיים וכן שהוא נשלח לבדיקת C.T ראש לאור ריבוי חבלות בראש.

כן נקבע, במסגרת האישום השני של כתב האישום, אשר כזכור יוחס אך לנאשמים 2 ו-5, כי בין ה- 9.5.2021 ל- 12.5.2021, בלילות, התקהלו מאות אנשים וביצעו הפרות סדר, הבערות צמיגים, חסימות כבישים ויידו אבנים לעבר כלי רכב וניידות משטרה בכביש 25 שהוא הכביש הראשי בין באר שבע לדימונה, סמוך לכניסה לשגב שלום, ובכביש הגישה לשגב שלום; כי נאשמים 2 ו-5 שמעו על הפגנה למען מסגד "אלאקצא" ו-"שיח ג'ראח" שמתקיימת בכניסה לשגב שלום והחליטו להצטרף אליה; כי לשם כך נאשמים 2 ו-5 נסעו ב- 10.5.2021 בשעת הליל, לאחר פתיחת צום הרמדאן מלקיה בו הם מתגוררים לשגב שלום, שם עטו על פניהם

מסכות והצטרפו להפרות הסדר; **כי נאשמים 2 ו-5 נעמדו במרחק של 10 - 20 מטר מהשוטרים שהוזעקו למקום לטפל בהפרות הסדר ויידו לעברם מספר אבנים**; וכן שלאחר שהמשטרה השתמשה באמצעים לפיזור הפגנות עזבו נאשמים 2 ו- 5 את המקום וחזרו להשתתף במהומות הסמוכות ללקיה כמפורט באישום הראשון.

תסקירי שירות המבחן

3. בעניינם של כל אחד מנאשמים 1-4 התקבלו שני תסקירים.

בשל העומס שהוטל על שירות המבחן עם פרוץ המלחמה, התסקירים הראשונים שהגיש השירות התבססו על מידע שהגיע אליו בהליכי המעצר, וזאת מבלי ששב ופגש בנאשמים לאחר הרשעתם. לאחר קבלת עמדת הצדדים הוריתי לשירות להגיש תסקירים משלימים לאחר שיפגוש בנאשמים ויקבל את התייחסותם לביצוע העבירות. בהמשך להחלטה זו הוגשו תסקירים משלימים בעניינם של נאשמים אלה.

להלן יפורטו שני התסקירים בעניינו של כל נאשם.

4. מהתסקיר הראשון של **נאשם 1** (מיום 30.10.2023) עלה כי זה כבן 24, רווק, סיים 12 שנות לימוד, התגורר עם משפחתו, עבד טרם מעצרו בחברת אוטובוסים שבבעלות אביו ובמקביל ריצה מאסר בעבודות שירות. נאשם 1 שיתף כי גדל במשפחה נורמטיבית ללא מעורבות בפלילים ותיאר יחסים מורכבים עם אביו בשל מעורבותו החוזרת בפלילים. משיחה עם משפחתו נמסר כי בהיותו ילד נאשם 1 נפגע בביתו פגיעת ראש בעקבותיה התקשה במסגרות הלימוד, הפך חסר מנוחה וסובל עד היום מהתקפי זעם, ובהמשך אף נפגע בידו בתאונת עבודה (אף שלא הוכר כנכה בביטוח לאומי).

בפגישה שהתקיימה בחודש אוקטובר 2021 נאשם 1 נקט זה בעמדה מגוננת, שיתף בקשריו החברתיים הבעייתיים, גילה עמדה המגנה פגיעה באנשים על רקע זהות ודת, שלל עמדות קיצוניות נגד הממסד ומסר כי נקלע לסיטואציה שבגינה נעצר.

שירות המבחן התרשם כי נאשם 1 נמצא בשלב של גיבוש זהותו, בעל קווי חשיבה ילדותיים, חבר לחברה שולית ופעל באופן שולי, התקשה לראות את השלכות מעשיו, מתקשה לפתח גבולות חיצוניים ופנימיים, מתקשה בוויסות עצמי והוא בעל מאפיינים תוקפניים ואלימים.

שירות מבחן העריך כי נשקפת רמת סיכון מנאשם 1 נוכח מאפייני אישיותו, הרשעותיו הקודמות, אי הרתעתו נוכח סנקציות קודמות שהוטלו עליו, קשריו השוליים וחוסר הבהירות בדפוסי שימוש בחומרים ממכרים. לעניין זה הוסיף שירות המבחן כי במסגרת פיקוח מעצר נמצאו בחלק מהבדיקות שמסר שרידי סם.

בתסקיר המשלים (מיום 5.12.2023), המבוסס על פגישה נוספת עם נאשם 1 ועיון בהכרעת הדין, ציין השירות כי נאשם 1 הודה באופן מזערי במיוחס לו. נאשם 1 הודה בידי אבנים ממרחק רב וללא שפגע ממשית בנוסעים והכחיש את שאר העבירות שבהן הורשע. לדבריו הוא פעל מתוך ילדותיות וחוסר שיקול דעת ושלל מניעים גזעניים או אידיאולוגיים.

שירות מבחן ציין, כי הגם שנאשם 1 הביע עמדה המגנה פגיעה באנשים על רקע זהות או דת, והגם שהוא שלל עמדות קיצוניות נגד הממסד, כפי שהביע בעבר, הרושם הוא שהוא נקט בעמדה מגוננת ומצמצמת מחומרת העבירות וכי הוא מתקשה להתייחס באופן ביקורתי להתנהגותו.

שירות המבחן התרשם עוד שנאשם 1 ייתקשה להיתרם מהתערבות טיפולית.

על רקע האמור, ולנוכח חומרת העבירות והסיכון הנשקף ממנו, סבור שירות המבחן שנדרשת בעניינו של נאשם 1 ענישה מוחשית ומרתיעה.

5. מהתסקיר הראשון של **נאשם 2** (מיום 30.10.2023) עלה כי זה כבן 23, רווק, סיים 12 שנות לימוד, למד מנהל עסקים וסחר בין לאומי בתורכיה אך התלבט על אודות המשך לימודיו בשל המרחק ממשפחתו. נאשם 2 שיתף כי הוא בן להורים גרושים שדאגו לספק את צרכיו והם מהווים עבורו רשת תמיכה. שירות המבחן מסר כי בפגישה שנערכה עימו בחודש אוקטובר 2021 התייחס נאשם 2 לנסיבות מעצרו באופן מצמצם ומטשטש, מסר כי הגיע למקום ההפגנות מסקרנות ואינו יודע כיצד נגרר עם ההמון המתלהם, שלל קיומן של תפיסות אידיאולוגיות או עמדות כנגד המדינה או השתייכות לארגון פוליטי כלשהו.

שירות המבחן התרשם כי נאשם 2 שמר על תפקוד תקין, גדל במשפחה נורמטיבית, פועל על מנת לרצות את סביבתו ובעל דימוי עצמי נמוך. בנוסף, הרושם הוא שמעצרו היווה גורם מרתיע ומציב גבולות עבורו.

לצד זאת שירות המבחן התרשם שנאשם 2 לא שיתף באופן כן על אודות מעצרו וכי היה נתון בתקופה שקדמה למעצרו להסתה ולהזדהות עם הפלסטינים, מה שהשפיע על דחפיו התוקפניים.

עוד נמסר שנאשם 2 שולב בקבוצה טיפולית במסגרת צו פיקוח מעצרים ואולם הלה התייבב לשני מפגשים בלבד, מתוך ששה אליהם הוזמן, כאשר גם לאחד מהם הוא איחר. נאשם 2 לא הודיע על העדרותו מהמפגשים וניסיונות ליצור עמו קשר כשלו.

הרושם שהתקבל הוא שנאשם 2 נמצא בתחילתו של הליך בחינה עצמית, כי הוא מתקשה לבחון את השלכות מעשיו וכי הוא מציג עמדה קורבנית באשר למיחס לו.

מהתסקיר המשלים (מיום 5.12.2023), המבוסס על פגישה נוספת עם נאשם 2 ועיון בהכרעת הדין, עלה כי זה עובד בחברת הסעות עם בן דודו (נאשם 1) ולדבריו השתלב בקורס חובשים דרך מד"א.

נמסר שבפגישה איתו הודה נאשם 2 באופן חלקי בביצוע העבירות, מסר כי ביצע את העבירות מבלי שהפעיל שיקול דעת, על רקע חברתי ומתוך הסחפות אחר ההמון ולא על רקע גזעני או אידיאולוגי, כי הקל ראש במשמעות ההצטרפות שלו לחבריו בהפגנות. נאשם 2 מסר כי הבין ששגה בהתנהגותו וסיכן במעשיו את בטיחות הנוסעים בכביש, מסר כי גם באשר לאישום השני הצטרף להמון מבלי להתייחס להשלכות מעשיו.

שירות המבחן ציין כי נאשם 2 התקשה להתייחס באופן אותנטי לניתוק הקשר עם השירות וכן שבפגישה המחודשת עימו הוא היה עסוק במחירים ששילם, באכזבה שגרם לאביו ובחשש מתוצאות ההליך הפלילי.

השירות התרשם כי לנאשם 2 קושי להפיק לקחים מרתיעים, כי הוא נוטה להציג את הצד התפקודי שלו ומתקשה לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו האלימה והפוגענית.

על רקע כל האמור, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של נאשם 2 תוך שהבהיר שלטעמו נדרשת ענישה מוחשית ומרתיעה.

6. מהתסקיר הראשון בעניינו של **נאשם 3** (מיום 30.10.2023) עלה כי זה כבן 21, רווק, סיים 12 שנות לימוד, עבד כשכיר במסגרות טרם מעצרו וגדל במשפחה נורמטיבית.

נאשם 3 מסר לשירות המבחן כי הוא רואה בהשתתפותו בהפגנה את טעות חייו, כי הופעלו עליו לחצים מסביבתו הטבעית להשתתף בהפגנה והוא נגרר אחר אחרים וכן שהוא שלל עמדות נגד המדינה או נגד גורמי אכיפת חוק או השתייכות לגוף פוליטי או קיומן של תפיסות אידיאולוגיות.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחור מופנם, אשר שמר על תפקוד תעסוקתי ולימודי ואשר גדל והתחנך במשפחה נורמטיבית. כן התקבל הרושם שמעצרו, והתייחסות הוריו לאירוע, היוו עבורו גורם מרתיע שחידד את גבולות המותר ואסור.

לצד זאת, השירות התרשם שנאשם 3 נכנע ללחצים סביבתיים וכי הוא בעל נטייה להיגרר אחר אחרים, כי הוא פעל בלי להפעיל שיקול דעת ומתקשה להשתלט על דחפיו התוקפניים שמתעצמים בעיתות של מתיחות. משיחה ראשונית של השירות עם נאשם 3 התקבל הרושם שזה מעוניין להשתלב בהליך טיפולי, ונאשם 3 אכן שולב בקבוצה טיפולית במסגרת צו פיקוח מעצרים, ואולם הדיווח שהתקבל הוא לא שיתף פעולה, עזב את המפגש הראשון של הקבוצה הטיפולית שבה שולב באמצע המפגש ולא חזר עוד למפגשי הקבוצה ולמעשה ניתק קשר עם קצינת המבחן, עד אשר הוגשה בקשה להסיר את צו הפיקוח בעניינו.

מהתסקיר המשלים (מיום 5.12.2023), המבוסס על שתי פגישות נוספות שנערכו עם נאשם 3 ועיון בהכרעת הדין, עלה כי זה עובד כשנה וחצי במפעל וכן שהוא מתעתד ללמוד להיות חובש ונהג אמבולנס. נאשם 3 לא הודה בפני שירות המבחן בביצוע העבירות שבהן הורשע, מסר כי הודה בחקירות בעבירות בשל לחצים שהופעלו עליו, כי הגיע למקום ההפגנה מסקרנות, כי נעמד בסקרנות ליד המפגינים אך לא ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ואף לא יידה אבנים.

שרות המבחן שב על התרשמותו מקווי אישיותו של נאשם 3 תוך שציין כי שהרושם הוא שנאשם 3 מתקשה לשתף באופן כן בכל הנוגע לעבירות ולעמדותיו כלפי הממסד וגורמי האכיפה.

בשים לב לכל האמור, ולחוסר שיתוף הפעולה עם ההליך הטיפולי בשלב המעצר, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה כלשהי בעניינו.

7. מהתסקיר הראשון בעניינו של **נאשם 4** (מיום 30.10.2023) עלה כי זה כבן 22, רווק, סיים 9 שנות לימוד ונשר על מנת לעזור בפרנסת משפחתו, התגורר בבית משפחתו ועבד טרם מעצרו בחברה לבניית פאנלים סולריים

והפך לאחרונה קבלן בתחום.

נאשם 4 מסר לשירות המבחן כי הוא בילה עם חבריו בבית קפה סמוך למקום הפגנות, כי הוא נקלע לאירועים באופן מקרי ולא התכוון לשהות במקום ולהפגין.

שירות המבחן הוסיף שנאשם 4 גילה עמדה המגנה פגיעה באזרחים ושלל עמדות קיצוניות נגד הממסד.

שירות המבחן התרשם שנאשם 4 גדל במציאות משפחתית מורכבת שכללה גם גילויי אלימות, כי הוא נעדר דפוסים אלימים שורשיים או נטייה להתנהלות אלימה או פורצת גבולות, כי לו תפקוד יציב ורציף במישור התעסוקתי וכי זה הורתע מההליכים המשפטיים ומחווית המעצר.

לצד זאת, שירות המבחן התרשם מקיומו של פער משמעותי בין נסיבות מעצרו לבין אורח חייו, מעמדות מגוננות, כי הוא לא שיתף במחשבותיו או בתפיסותיו האידיאולוגיות כלפי הממסד, כשלהערכת השירות הוא עלול להיות מושפע או לחבור לאחרים ואף לנהוג באלימות על רקע מתיחות פוליטית או דתית מבלי לחשוב על תוצאות והשלכות מעשיו.

שירות המבחן ציין כי נאשם 4 שולב בשיחות טיפוליות במסגרת צו מעצרים, ואולם בשל קשיים בהתנהלותו מול השירות ובשל הרושם שהתקבל בדבר חוסר מודעות לדפוסים המכשילים וקושי בבחינתם, ההערכה הייתה כי בשלב זה של חייו הוא אינו בשל לערוך שינוי כלשהו בחייוולכן הומלץ גם על הסרת צו הפיקוח.

מהתסקיר המשלים (מיום 5.12.2023), המבוסס על שתי פגישות נוספות שנערכו עם נאשם 4 ועיון בהכרעת הדין, עלה כי זה נישא לפני כשנה, מתגורר עם אשתו ועובד בתחום המסגרות. נאשם 4 לא לקח אחריות בפני שירות המבחן וחזר על גרסתו לפיה הגיע מקום מתוך סקרנות. נאשם 4 מסר לשירות כי הודה בחקירות בשל התנהגות אלימה שננקטה כלפיו בחקירות השב"כ. כן מסר שלטעמו הוא עמד במחויבות שנדרשה ממנו עם קצינת המבחן בשלב המעצר.

על רקע כל האמור, שירות המבחן לא בא בכל המלצה בעניינו של נאשם 4.

8. מתסקיר שירות המבחן לנוער בעניינו של **נאשם 5** (מיום 5.12.2023) עלה כי זה כבן 19 וחודשיים (בעת עריכת התסקיר), סיים 12 שנות לימוד, שולב בפעילויות הנוער העובד והלומד שכללו פעילות מעורבת ערבית יהודית, השתלב במכינה להנדסאים במכללת אשקלון וממתין לפתיחת שנת הלימודים האקדמיים כהנדסאי בניין, השתלב בעבודה בעסק של אביו, גדל במשפחה נורמטיבית ומבוססת שגינתה את מעשיו ואת השימוש באלימות. בשיחה עם אביו של נאשם 5 הביע זה כעס על הגדרת מעשיו של נאשם 5 כלאומניים ומסר כי הוא מעסיק עובדים יהודים וחינך את ילדיו לדו קיום.

באשר לעבירות מסר נאשם 5 כי בדרך חזרה לביתו משגב שלום נתקלו במחסום משטרת שיהורה להם לשוב על עקבותיהם; כי לאחר שמספר נערים יידו אבנים לעבר השוטרים ירו השוטרים גז מדמיע; כי הוא וחבריו נפגעו והוא ברח לכוון הרכב שם ראה אנשים שמיידיים אבנים לעבר כוחות המשטרה והחליט אף הוא ליידות אבן לעברם. בהמשך מסר כי בדרך לביתו עצרו בצומת לקייה לאחר שהבחין בצמיגים בוערים על הכביש ויידו אבנים

לעבר כלי רכב וכי החליט ליידות אף הוא אבנים לעבר רכב בו הייתה אשה; כי לאחר שהאשה יצאה מהרכב יידה לעבר רכבה אבן נוספת. נאשם 5 מסר כי צילם את האירוע אך לא הפיץ את הסרטון.

נאשם 5 מסר כי פעל מתוך לחץ חברתי, כי לא הקדיש מחשבה עמוקה להחלטתו ליידות אבנים, כי לא פעל מתוך מניעים גזעניים, כי לא הפיץ את הסרטון שצילם והתקשה להסביר מדוע החליט לצלם את האירוע. כן הביע חרטה על מעשיו והביע עמדות נורמטיביות כלפי גורמי אכיפת החוק. כן הבהיר כי כלל לא ידע מה היה המניע להפגנה וכי הוא פעל מתוך רצון להשתייך חברתית.

שירות המבחן לנוער מסר כי כי במהלך שהותו בתנאים מגבילים שולב נאשם 5 בין היתר בשיחות פרטניות ובקבוצה טיפולית. השירות התרשם שנאשם 5 שיתף פעולה ועמד בתכנית הטיפול בהיבט התפקודי, הגם שעלה קושי לנהל עמו, בשלב שלפני הכרעת הדין, שיח משמעותי ומעמיק על אודות העבירות.

בהמשך, לאחר שפקעו תנאיו המגבילים, נותק הקשר של נאשם 5 עם שירות המבחן לנוער, וזאת עד לאחר מתן הכרעת הדין, שאז נוצר קשר מחודש עם השירות.

שירות המבחן לנוער התרשם שנאשם 5 לקח אחריות ראשונית למעשיו, גילה תפקוד יציב וחיובי, בעל סביבה משפחתית תומכת, גילה כוחות רבים, שיתף פעולה בטיפול וכי הוא מורתע מההליך המשפטי.

לצד זאת, ההתרשמות של שירות המבחן לנוער היא שנאשם 5 נוקט בגישה שמצמצמת את מעורבותו וממזערת את חומרת מעשיו וכי זהו גורם הדאגה המרכזי בעניינו.

שירות המבחן לנוער סבר שיש צורך להעמיק עם נאשם 5 את השיח על אודות העבירות שעבר והגורמים שהביאו אותו למעשיו וכן לבחון קיומם של גורמי סיכון נוספים.

על רקע האמור, ומתוך רצון לבחון את מצבו העדכני של נאשם 5 ומתוך רצון ליצור אצלו ואצל משפחתו מוטיבציה פנימית לטיפול, עתר שירות המבחן לנוער לדחות את דיון הטיעונים לעונש בעניינו למספר חודשים תוך השמתו בצו השגחה זמנית עד לדיון הנדחה.

תסקיר נפגע עבירה

9. מתסקיר נפגע עבירה (מיום 16.10.2023) של נפגע עבירה ע' (מתלונן 2 בהכרעת הדין) עלה כי זה בן 58, פרוד ואב לילדה, עובד כממונה בטיחות מזה מספר חודשים, מתגורר במשק שבבעלותו בדרום הארץ, היה מעורב בתאונת דרכים קשה בשנת 2018 ונזקק לתקופת אשפוז ושיקום ממושכת.

נפגע העבירה תיאר כי הפגיעה בו התרחשה בתקופה בה חל שיפור ניכר במצבו הפיזי ואופיינה בהתקדמות מבחינה אישית ותעסוקתית לאחר תאונת הדרכים שעבר.

עורכת התסקיר התרשמה שהפגיעה בנפגע העבירה גרמה לטלטלה בחייו, כי הוא שרוי בדריכות תמידית לצד

הימנעות וצמצום מרחב וגבולות פעילותו וכי האירוע כולו התאפיין בתחושת חוסר ישע וכי הוא מתמודד עם פגיעה בתחושת השליטה.

נפגע העבירה תיאר את מהלך השתלשלות האירוע ושיתף כי **הוא חש במהלך האירוע תחושות של בעתה ובהלה לצד תחושת חוסר אונים**, כי לא הצליח להימלט מהמקום בשל פגיעה בתיבת ההילוכים וכי היה משוכנע שחיו עומדים להסתיים.

עורכת התסקיר התרשמה מנזק עיקרי של פגיעה בתחושת הביטחון שמתאפיינת ברגרסיה בכל תחומי חיו, בהימנעות בנסיעה באזור ובתסמיני חרדה בכל פעם שנתקל בשיח בשפה הערבית, כי נפגע העבירה מתמודד עם מצב נפשי ירוד, ברצון להתבודדות והסתגרות, מהזנחה אישית וסביבתית, מתמודד עם תסמינים פוסט טראומטיים, חוסר שינה, מחשבות טורדניות והצפה רגשית, כי נמצא בדריכות וחרדה המשפיעים על תפקודו היומיומי.

נפגע העבירה מסר כי פנה לטיפול נפשי, תחילה תרופתי ובהמשך שיחתי, מזה כשנה (נכון למועד עריכת התסקיר), ואף הציג לעורכת התסקיר מסמך מהמל"ל המלמד על כך שהוא אובחן כסובל מפוסט טראומה ומנכות בשיעור של 20% על רקע הפגיעה בו.

ממסמך של גורמי הטיפול שהוגש לעורכת התסקיר עלה כי נפגע העבירה סובל מחוסר אנרגיה, חרדה, הימנעות, מתסמינים פוסט טראומטיים נפשיים וגופניים וכן מהחרפת קשיי הקשב והריכוז מהם הוא סובל מילדותו, מה שמקשה עליו לחזור למעגל הלימודים.

נוכח תמונת הנזק שתוארה, עורכת התסקיר המליצה להעניק לנפגע העבירה פיצוי כספי משמעותי שיהיה בו משום הכרה חברתית ומשפטית בפגיעתו.

ראיות נוספות לעניין העונש

10. פרט למסמכים הקשורים לרישום הפלילי של נאשם 1, המאשימה העידה לעונש גם את המתלוננת.

המתלוננת העידה שהיא בת 54, אם לשלושה, מתגוררת ועובדת בדרום הארץ וכי לה אינטראקציה ויחסים טובים במסגרת עבודתה עם האוכלוסייה הבדואית.

המתלוננת תיארה את שאירע עמה בליל האירוע המרכזי מושא כתב האישום, כיצד הגיעה לאזור המחסום בכביש בסמוך לצומת שוקת, כיצד נאלצה לעצור את רכבה כשכבר לא יכלה להתקדם בכביש בשל המחסום שהיה, כי באזור צומת שוקת המונים התפרעו וידו אבנים לעברה עת ישבה בתוך רכבה וזאת לאחר שהם "קלטו שאני יהודייה והתחילו לצעוק יהודייה, יהודייה, והתחילו לקפוץ לי על האוטו ולזרוק עלי האבנים וכל השמשות התנפצו".

המתלוננת הוסיפה כי היא הייתה בתחושה שהיא הולכת למות ושהיא לא ראתה דרך שהיא יוצאת מהמצב שבו היא הייתה. זאת, עד אשר איש מבוגר שהגיע עם משאית משך אותה מרכבה אל עבר המשאית

שלו ומילט אותה מהמקום.

בהמשך מסרה שמאז האירוע היא כמעט ולא עובדת, וודאי לא עם אנשים מהמגזר הבדואי, כי העסק שלה, שאותו ניהלה במשך כ-30 שנה, נפגע קשות וכי היא עומדת לפני פשיטת רגל. עוד ציינה כי היא עצמה לא נוסעת בכביש שבו אירע האירוע לבד וכי במהלך האירוע נגרם לה נזק קנייני בדמות שריפת רכבה, אובדן המחשב האישי שלה וכסף מזומן (הגם שקיבלה פיצוי מסוים).

11. ב"כ נאשם 1 הגיש **מסמכים רפואיים בעניינו של נאשם 1**. מדובר בתדפיס מצב בריאותי מקופת חולים שבו מפורט מצבו הרפואי של נאשם 1 והתייחסות לתאונה שעבר בעבר כפי שפורט בתסקיר שירות המבחן בעניינו.

ב"כ נאשם 2 הגיש **מסמכים בעניינו של נאשם 2**. מדובר במכתב המלצה ממנהלת מכללת "איי פלוס" שעניינו בבקשת נאשם 2 להשתלב בקורס חובש לרפואת חירום שמפוקח על-ידי מד"א ובתעודת סיום קורס "נאמני בטיחות" שעבר נאשם 2 במכללת "באר הדרכות" (קורס בן 24 שעות).

ב"כ נאשם 2 העיד לעונש את אביו של נאשם 2. זה מסר שבעשר שנים האחרונות הוא מכהן כראש המועצה בלקיה; כי מאז אירועי 07.10.2023 קיים שיתוף פעולה של המועצה עם גורמי האכיפה וכי "הכבישים היום פתוחים ואין הפגנות והכל בזכותנו"; כי לא ניתן היה לצפות את ההתפרעויות במהלך מבצע "שומר החומות"; כי בנו - נאשם 2 - קיבל חינוך טוב והוא לא יודע כיצד "הוא נגרר לדבר כזה. מדובר באירוע חד פעמי שהיה ברמה של לקיה וגם שלו"; כי "הדבר לא מוסיף כבוד" וכי הוא מתנצל בשם היישוב ובשם בנו.

עוד הוסיף האב כי "אם הוא השתתף שם, אני לא יודע מה חלקו. אני עודכנתי מאיש השב"כ שהגדיר את עצמו כמפקד המחוז של השב"כ, קבעתי איתו פגישה וישבתי איתו והוא אמר לי שהאיש שלו שלף אותם מהרכב. אני אמרתי לו 'איך האיש שלך שלף אותם, איך הוא שם, אולי הוא מארגן את הדברים'".

כן הוסיף האב כי בנו מבקש להשתלב ביחידת חילוץ שמוקמת ביישוב וכי הוא מבקש את רחמי בית המשפט, כי "לפעמים בן אדם עושה טעות... פה הייתה תאונה. צריך גם עכשיו לתת להם הזדמנות...".

ב"כ נאשם 5 העיד לעונש את אביו של נאשם 5. זה מסר שבביתו חונכו הילדים לשלום ולדו קיום וכך הם נוהגים בפועל; כי לו עסק שבו מועסקים 70 עובדים מהמגזר היהודי מתוך 350 עובדים וכי לו שותפים עסקיים יהודיים. עוד הוסיף כי "קרה אירוע, הילדים נסחפו, עצרנו את זה מיידית ולמחרת לא היו יותר אירועים". האב הוסיף כי נאשם 5 החל ללמוד לימודי הנדסה משסיים שנת מכינה בהצטיינות, וכי במקביל הוא עובד. כן מסר שהם מתביישים במעשים.

טיעוני הצדדים

12. המאשימה טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה.

המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 נע בין 12 ל-15 שנות מאסר ועתרה להטיל עליו עונש של 13 שנות מאסר בפועל וחצי וזאת לצד עונשים של מאסר על תנאי ופיצוי גבוה למתלוננת ולמתלונן 2;

כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 2 נע בין 8 ל-11 שנות מאסר בכל הקשור לאישום הראשון ובין 10 ל-24 חודשי מאסר בכל הקשור לאישום השני, ועתרה להטיל עליו עונש כולל של 10 שנות מאסר וחצי לצד עונשים של מאסר על תנאי ופיצוי גבוה למתלוננת;

כי מתחם העונש ההולם בעניינם של נאשמים 3 ו-4 נע בין 9 ל-12 שנות מאסר ועתרה להטיל על כל אחד מהם עונש של 10 שנות מאסר וחצי לצד מאסר על תנאי ופיצוי גבוה למתלונן 2 (בעניינו של נאשם 3 גם פיצוי גבוה למתלונן 1);

כי יש מקום להרשיע את נאשם 5 בגין שני האישומים שבהם הורשע, ולהטיל עליו עונש כולל של 7 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי גבוה למתלוננת.

במסגרת טיעוניה התייחסה המאשימה לערכים המוגנים שנפגעו; למידת הפגיעה הגבוהה עד מאוד בהם; לנסיבות ביצוע העבירות ובכללן העיתוי שבו נעברו העבירות (במקביל לתקיפת המדינה על-ידי אויבים מבחוץ), המיקום שבו נעברו העבירות (בציר תנועה מרכזי), התכנון שקדם לביצוע העבירות, חלקם של הנאשמים בביצוע העבירות, הנזק הפוטנציאלי של העבירות והנזק שנגרם בפועל כתוצאה מביצוע העבירות במישורים שונים. כן התייחסה המאשימה בטיעוניה לכך שהנאשמים הורשעו בביצוע "מעשה טרור", ובעבירות שנעברו ממניע גזעני, על הנפקות שיש לכך לצורך ההחמרה הנדרשת בענישה.

המאשימה התייחסה בטיעוניה לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם של הנאשמים, ואשר מלמדים על העדר אפיק טיפולי וצורך בענישה מוחשית ומציבה גבולות.

המאשימה טענה כי במסגרת גזר הדין יש לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד (בשים לב לכך שהנאשמים לא לקחו אחריות על מעשיהם ולא עשו מאמצים לחזור על למוטב) ולשיקולי הרתעת הרבים (בשים לב לאופי העבירות והמניע לביצוען).

באשר לנאשם 5, עמדה המאשימה על כך שקטינות אינה מעניקה חסינות מפני ענישה ראויה וכי לנוכח מידת מעורבותו באירועים נכון להרשיעו ולהטיל עליו עונש מאסר. זאת, גם לנוכח המפורט בתסקיר שירות המבחן על אודות כך שהוא לקח אחריות ראשונית בלבד על מעשיו. הגם שכך, מסכימה המאשימה שיש לתת בגזר הדין משקל מסוים לכך שבעת ביצוע העבירות נאשם 5 היה קטין.

המאשימה הפנתה לפסיקה לצורך תמיכה בעמדתה העונשית.

13. ב"כ נאשם 1 טען שמתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 נע בין 20 ל-35 חודשי מאסר ועתר להטיל על נאשם 1 עונש של 25 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית של מאסר על תנאי וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה. ב"כ נאשם 1 עתר שלא להטיל על נאשם 1 עונש של פיצוי או של קנס לנוכח מצבו הכלכלי

הרעוע.

במסגרת טיעוניו התייחס ב"כ נאשם 1 לנסיבות חייו של נאשם 1, לרבות למצבו הרפואי - מנטלי, אשר לטעמו להן קשר ישיר לביצוע העבירות, עד כדי כך שזה פעל כפי שפעל בשל מצבו זה, שנכפה עליו, מבלי שהייתה כוונה אמיתית מאחורי מעשיו. כן התייחס לכך שנאשם 1 גילה בפני שירות המבחן עמדה המגנה פגיעה באנשים על רקע זהות ודת ואף שלל עמדות קיצוניות.

באשר ללקיחת האחריות, אף בפני שירות המבחן, טען כי אמנם נאשם 1 לא לקח אחריות באופן מלא על כל העבירות שבהן הורשע, אך עדיין הוא לא הרחיק עצמו מזירת האירוע והודה שהיה במקום ואף השתתף בידי אבנים.

בעניין זה הוסיף, כי שלילת המניע הגזעני על-ידי נאשם 1 אינה צריכה לגרור קביעה של העדר לקיחת אחריות מצדו.

עוד נטען, כי נסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע נאשם 1 מלמדות על כך שהוא פגע ברכוש ולא באדם, חרף כך שהוא יכול היה לפגוע באדם לו היה חפץ בכך, וכן שהוא הגיע למקום באופן ספונטני, היינו שהוא לא היה ממארגני ההתפרעות ולא קשר קשר עם אחרים להגיע למקום.

ב"כ נאשם 1 טען כי לנוכח התרשמות שירות המבחן לפיה נאשם 1 נמצא על קו התפר שבין חיים נורמטיביים לחיים עבריינים, על בית המשפט לתת לו תקווה להשתקם ולנהל אורח חיים נורמטיבי ולהימנע מכליאתו לתקופה ממושכת בשל החשש שזה יתחבר עם עבריינים.

כן נטען שיש לתת משקל לגילו הצעיר של נאשם 1 ולפגיעה של עונש מאסר לתקופה ממושכת בו ובמשפחתו.

ב"כ נאשם 1 התייחס לפסיקה שהוגשה על-ידי המאשימה והגיש פסיקה מטעמו לתמיכה בעמדתו העונשית.

14. ב"כ נאשמים 2 ו-5 טען כי מתחם העונש ההולם **בעניינו של נאשם 2** נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר ועתר להטיל עליו עונש של 18 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

בעניינו של נאשם 5 עתר להטיל עליו עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד ענישה נלווית של פיצוי, התחייבות להימנע מביצוע העבירה וצו מבחן למשך 18 חודשים, וזאת ככל שבית המשפט לא יקבל את בקשת שירות המבחן לנוער לדחות את הדיון לקבלת תסקיר משלים.

ב"כ נאשמים 2 ו-5 ביקש בשם נאשמים אלה סליחה ומחילה מהמתלוננת; הזכיר כי מתחילת ההליך בחרו נאשמים 2 ו-5, יחד עם משפחתם, לנהל הליך משפטי קצר ותכליתי אשר התמקד במישור המשפטי והוסיף כי אלה חונכו לדו קיום ומכאן שהאירועים שעמדו בבסיס כתב האישום "פרצו כסופה", לא היו מתוכננים ומקורם בהסתה ברשתות. בהקשר זה נטען כי יש לתת משקל הן לחלקם של נאשמים 2 ו-5 באירועים מושא כתב האישום, לרבות לכך שהם לא עמדו מאחורי ההסתה, והן למידת ההשפעה של אחרים על הנאשמים בביצוע העבירות, בפרט בעניינו של נאשם 5 שהיה קטין בעת ביצוע העבירות, ואשר מתעורר ספק האם בזמן אמת הוא

אכן הבין את משמעות מעשיו והיותם מעשי טרור.

עוד נטען, כי בשל הקושי של נאשמים 2 ו-5 לראות עצמם כמי אשר פעלו מתוך מניע של גזענות או כמי אשר ביצעו מעשה טרור, שירות המבחן התרשם שיש בעיה של לקיחת אחריות, ואולם לא היא, שכן יש הבדל בין לקיחת אחריות במישור העובדתי לבין לקיחת אחריות במישור המשפטי.

בעניינו של נאשם 2 נטען, שעל העונש לשקף את מידת מעורבותו באירוע המרכזי של כתב האישום, כפי שזו נקבעה בהכרעת הדין, ואת נסיבות ביצוע העבירות אשר אינן מלמדות על גרימת נזק משמעותי. זאת, תוך שנטען כי האירוע הנוסף שבו הורשע נאשם 2 הוא אירוע לא חמור ושעל דרך כלל נדון בבית משפט השלום. שיקוף זה לטעמו, איננו מתיישב עם העמדה העונשית אשר הוצגה על-ידי המאשימה. לטענת ב"כ נאשמים 2 ו-5, יש לתת משקל גם לגילו הצעיר של נאשם 2, גם לכך שהוא נעדר עבר פלילי וגם לכך שלו פוטנציאל שיקומי גבוה בשים לב להתנהלותו החיובית מאז ששוחרר מהמעצר.

ב"כ נאשמים 2 ו-5 טען כי העמדה העונשית של המאשימה מבקשת לבכר את אינטרס ההרתעה ואולם לטעמו, אינטרס זה הוא לא חזות הכל, וודאי כאשר לא מדובר בנאשמים גזעניים או בעלי אידיאולוגיה ממשית. עוד נטען בהקשר זה, כי אינטרס ההרתעה כבר מוצה בפסקי דין אחרים הקשורים באירועי "שומר החומות".

בנוסף נטען, כי יש לתת משקל לשינוי הגישה וההתנהלות במגזר מאז אירועי 07.10.2023, שינוי אשר מלמד על כך שהופקו לקחים מאירועי "שומר החומות". נטען, כי ענישה מחמירה בנסיבות אלו, כפי שעותרת המאשימה, עלולה ליצור עוד פילוג ועוד שנאה דווקא בעתות של לכידות.

בעניינו של נאשם 5 נטען שיש פוטנציאל ממשי לשיקום. זאת, נוכח גילו; נוכח היקף עשייתו העבריינית באירועים מושא כתב האישום, שהיה קטן משל האחרים; נוכח כך שהוא זה שחשף את מעורבותו באירוע השני שבכתב האישום; נוכח כך שהוא לקח אחריות מלאה על מעשיו הן בחקירה והן במשפט; נוכח התנהלותו הנורמטיבית מאז נעברו העבירות (סיים את לימודיו, הלך למכינה, התחיל ללמוד הנדסה, היה בקשר רצוף עם שירות המבחן) ונוכח המלצת שירות המבחן.

בעניין המלצת שירות המבחן, עתר לקבל הבקשה לדחות את הדיון לצורך מיצוי ההליך הטיפולי וקבלת תסקיר משלים.

15. ב"כ נאשמים 3 ו-4 טען כי מתחם העונש ההולם בעניינם של נאשמים 3 ו-4 נע בין 18 ל-40 חודשי מאסר ועתר להטיל על כל אחד מהם עונש מאסר בן 18 חודשים וזאת לצד מאסר על תנאי ופיצוי.

ב"כ הנאשמים 3 ו-4 טען כי האירוע שבו היו מעורבים נאשמים 3 ו-4 היה ספונטני, כי אלה לא נטלו חלק בארגון שלו, שהם נסחפו אחר אחרים שהשפיעו עליהם ואף לא היה להם חלק מרכזי בו.

נטען עוד, כי האירוע שבו היו מעורבים נאשמים 3 ו-4 לא מאפיין את אורחותיהם או של בני משפחתם,

כשבהקשר זה צוין כי אין להם עבר פלילי וכי הם מנהלים אורח חיים נורמטיבי.

ב"כ נאשמים 3 ו-4 טען כי העמדה העונשית שהוצגה על-ידי המאשימה היא חריגה ואין לה אח ורע בתיקים דומים אחרים או בנסיבות של התפרעויות המוניות אחרות במגזרים אחרים, מה שחוזר ומעלה את סוגיות ההפליה לרעה שנקטה המאשימה כלפיהם. בהקשר זה נטען, כי נאשמים 3-4, בדומה לבני משפחתם, הם אזרחים נאמנים של המדינה ורואים עצמם כחלק מהמדינה.

עוד נטען, כי שירות המבחן הגיש את תסקיריו, שהיו שטחיים, אך כדי לצאת ידי חובה וזאת בין היתר לנוכח החלטות בית המשפט. לטענת ב"כ נאשמים 3 ו-4, לא היה נכון לעשות כן, בין היתר נוכח גילם הצעיר, העדר עבר פלילי, הקשר שהם מקיימים עם אזרחים יהודים, שאיפותיהם הנורמטיביות והעדר תוחלת לכליאתם למשך זמן ממושך כעתירת המאשימה.

ב"כ הנאשמים 3 ו-4 הביע בשמם של אלה צער כלפי המתלוננים על שאירע להם ועל הנזק שנגרם להם והפנה לפסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.

16. הנאשמים אמרו את דברם.

נאשם 1 מסר שהוא מצטער על שעשה ושהוא למד מהטעות שלו. כשנשאל על מה הוא מצטער השיב שאינו זוכר אך הוסיף שהוא טעה בכך שהלך למקום (והשתתף).

נאשם 2 הביע צער על כל מה שעשה, מסר שהוא מתבייש בעצמו והביע תקווה שבית המשפט ייתן דעתו לכך שכיום הוא לומד להיות חובש באמבולנס בכדי לעזור לאנשים, בין אם הם יהודים ובין אם הם ערבים. כשנשאל על מה הוא מצטער, מסר נאשם 2 שהוא מצטער על כך שהיה בהפגנה, סגר את הכביש, יידה אבנים על כלי רכב עומדים והפריע לעבודה של המשטרה.

נאשם 3 מסר שהוא היה בן 19 בעת האירוע, כי אירוע שכזה קרה פעם ראשונה אצלם, כי הוא סיים את לימודיו עם בגרות מלאה, כי הוא עובד כרתך, לומד בקורס חובשים ומתעתד ללמוד להיות נהג אמבולנס. כן הוסיף כי אם יכול היה להחזיר את הזמן לאחור, הוא לא היה הולך להפגנות וכי הוא לא נגד המדינה ולא נגד יהודים.

נאשם 4 מסר שהוא היה בן 20 בעת האירוע, כי אירוע שכזה קרה פעם ראשונה אצלם, כי הוא עובד במסגרות, גם עם יהודים, כי הוא חי במדינה ואין לו בעיה עם המדינה או עם אנשים בכלל.

גם נאשם 4 מסר שאם הוא היה יכול להחזיר את הזמן לאחור, הוא לא היה הולך להפגנות.

נאשם 5 הביע צער, ביקש סליחה מהמתלוננת, מהמדינה, מבית המשפט ומאבא שלו. כן מסר שהוא מתבייש במעשיו ושלו חברים יהודים. עוד הוסיף, כי בעת ביצוע העבירות הוא היה קטין ולא חשב, כי מגיל 14 הוא רצה

ללמוד וכיום הוא ממשיך בלימודיו ורוצה להצליח.

דין והכרעה

17. סבורני כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 נע בין 9 ל-13 שנות מאסר;

כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 2 נע בין 7 ל-9 שנות מאסר;

כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 3 נע בין 7 ל-9 שנות מאסר;

כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 4 נע בין 7 ל-9 שנות מאסר.

כאן המקום לציין, כי נאשם 2 הורשע בעבירות שיוחסו לו בשני אישומים (ובעניינו של נאשם 5 נקבע כי הלה ביצע עבירות שיוחסו לו בשני אישומים), ואולם סבורני כי בין שני אישומים אלה קשר הדוק הן במישור הענייני והן במישור הזמן, כך שמצאתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד ביחס לשני האישומים, וברי כי מתחם זה ייתן ביטוי לשני האישומים.

בקביעת מתחמי העונש ההולם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות ביצוע העבירות ובענישה הנוהגת, כפי שיפורט להלן.

נאשם 5 היה קטין בעת ביצוע העבירות, ומכאן שהוראות תיקון 113 לחוק העונשין אינן חלות עליו במישורין, כי אם הוראות חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 (להלן: "חוק הנוער"). עם זאת, משאין כל מניעה להתחשב בעקרונות ובשיקולים המנחים שבתיקון 113 גם בעניינם של קטינים (ראו סעיף 40טו לחוק העונשין), ומשסברתי שהדבר מתאים, גם לנוכח העובדה שנאשם 5 הפך בינתיים בגיר, מצאתי להתחשב גם בעקרונות ובשיקולים אלה ביחס אליו תוך התאמתם לענישת קטין.

18. במעשיהם הנאשמים פגעו בערכים המוגנים של שמירה על שלום הציבור, שלמות הגוף, תחושת הביטחון האישי, חופש התנועה, שלטון החוק והסדר הציבורי, הקניין, החוסן החברתי ומרקם החיים המשותף של האוכלוסייה הערבית-בדואית והאוכלוסייה היהודית במדינה.

במידה מסוימת הנאשמים פגעו גם בערך המוגן של שמירה על ביטחון המדינה, וזאת בשים לב למניע הלאומני גזעני שעמד ביסוד העבירות שעברו ולעיתוי שבו הם עברו את העבירות.

כזכור, הנאשמים עברו את העבירות כאשר בארץ התרחשו התפרעויות רבות, במוקדים שונים, כלפי כלי רכב בעלי חזות או סממנים יהודיים ותקיפות על רקע לאומני כנגד כוחות המשטרה והביטחון, והכל בעת שהמדינה הייתה בעיצומו של עימות צבאי ותחת איום רקטי, מה שהצריך הסטת כוחות ביטחון, לרבות כוחות משטרה, ממשימות הקשורות באותו עימות צבאי למשימות הקשורות באותן התפרעויות.

19. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא גבוהה. הנאשמים, כל אחד על-פי חלקו, ביצעו מגוון עבירות חמורות, מתוך מניע גזעני ותוך ביצוע מעשי טרור. כפי שפורט לעיל, העבירות בוצעו בעיתוי רגיש במיוחד. העבירות בוצעו כלפי מספר אנשים, בציר מרכזי, גרמו לסיכון ממשי לנוסעים בציר ובפרט לאלה שהותקפו במישרין (המתלוננים), ואף הסבו לחלקם פגיעות ממשיות וקשות בגוף וברכוש (בהתאמה לכל מתלונן). בנוסף, מעשיהם של הנאשמים פגעו פגיעה קשה בתחושת בטחון הציבור, חופש התנועה, הסדר הציבורי, החוסן חברתי ומרקם החיים המשותף. מעבר לאמור, מעשיהם של הנאשמים פגעו אף במידה מסוימת, בביטחון המדינה.

20. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הרי שיש לתת משקל לחלקו של כל אחד בעשייה העבריינית המשותפת, במסגרת האישום המרכזי, הוא האישום הראשון שבכתב האישום.

כפי שפורט מעלה, כל אחד מהנאשמים ביצע מספר עבירות בעלי מאפייני חומרה שונים.

בעניינו של נאשם 1 נתתי משקל לכך שהוא עבר **שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329 לחוק העונשין.

עבירה זו היא חמורה, והעונש שעומד לצדה הוא עד 20 שנות מאסר, בדומה לעבירה של ניסיון רצח. זאת, על רקע חומרת המחשבה הפלילית שבבסיסה - הכוונה לגרום לנכות, למום או לחבלה חמורה. בע"פ 205/19 **לברוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.6.2020), פסקה 9 (להלן: עניין לברוב") עמד בית המשפט העליון על חומרתה של עבירה זו:

"חומרתה הרבה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה בה הורשע המערער, ופגיעתה הקשה בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור וביטחונו, הביאו את המחוקק לקבוע בגינה עונש מאסר ממושך, שני בחומרתו רק לעבירת הרצח".

בענייננו, נאשם 1 עבר כאמור שתי עבירות שכאלו, שאחת מהן היא חמורה יותר לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, היינו לא רק בהעמדת סיכון לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, כי אם בגרימת חבלה חמורה ממש.

נאשם 1 נטל חלק בתקיפה ברוטאלית של מתלונן 2 על-ידי אנשים רבים שתקפו אותו באבנים כאשר זה כלוא ברכבו ומנסה לגונן על עצמו. מדובר במעשה "לינץ" שאך בנס נגרמו למתלונן 2 "רק" חבלות חמורות. כפי שצוין בהכרעת הדין, מתלונן 2 חולץ על-ידי כוחות המשטרה כשהוא "מלא דם בראש שלו" (ת/11).

ובעניינה של המתלוננת, אשרהגיעה ברכבה עד סמוך למקום החסימה, נאשם 1, יחד עם אחרים וביניהם נאשמים 2 ו-5, יידו לעברה אבנים בכוונה להטיל בה נכות או מום או לגרום לה לחבלה חמורה בעודה יושבת ברכבה.

נאשם 1 אף נטל חלק בתקיפתו של מתלונן 1 לאחר שזה הוצא בכוח מרכבו, אחרים איגפו אותו והיכו אותו וביניהם נאשם 1 שבעט בו.

לא למותר להזכיר, כי נאשם 1 אף **הרס במזיד שני טלפונים ניידים** של מתלונן 2, עת זה ביקש להזעיק את המשטרה. אין צורך להרחיב על אודות הפגיעה הנגרמת לאדם כתוצאה מהריסת הטלפון הנייד שלו.

בעניינו של נאשם 1 נתתי משקל גם לכך שזה **הצית שני כלי רכב**, של קורבנות אחרים. הצתה של כלי רכב היא מעשה חמור ופוגעת קשות בקניינו של הפרט וזאת בשים לב לשווי של כלי רכב ולחשיבותו בהתנהלותו היום יומית של הפרט.

כפי שפורט מעלה, נאשם 1 **עשה מאמצים גדולים להוביל לכך ששני כלי הרכב יוצתו ממש**, ולא אך הסתפק בשילוח אש. נאשם 1, יחד עם נאשם 4, נטל נייר טואלט מרכבה של המתלוננת, הבעירו וניסה באמצעותו להצית את רכבה. משה לא צלח הסיע הוא את הרכב אל עבר צמיגים בוערים עד אשר הניח הרכב על הצמיגים הבוערים וזה נשרף כליל.

באופן דומה עלה נאשם 1 על רכבו של מתלונן 1 לאחר שזה נטשו, והוביל אותו אל עבר הצמיגים הבוערים עד אשר זה הוצת.

בעניינו של נאשם 2 נתתי משקל לכך שזה ביצע עבירה של **חבלה בכוונה מחמירה**, היינו שהייתה לו מחשבה פלילית ברמה גבוהה ביותר לגרום לנכות, מום או חבלה חמורה, עת יידה אבן אל עבר המתלוננת במקביל להמון אחר שרגם אותה באבנים ממרחק קצר.

כן נתתי משקל לכך שהוא **השתתף בחסימת הכביש עם צמיגים בוערים**, על הסיכון הנגרם לכך לציבור המבקש להשתמש בכביש, שהוא כזכור אחד הצירים המרכזיים בארץ - אוטוסטרדת "כביש 6".

נתתי משקל גם לכך שזה **יידה אבנים כלפי כלי רכב**, כאמור באוטוסטרדה מרכזית, ממרחק לא רב, על הסיכון הנגזר מכך.

נתתי משקל גם לכך שנאשם 2 **השתתף בהתפרעות נוספת**, מושא האישום השני, במסגרתה אף **ניסה לתקוף שוטר בנסיבות מחמירות**, היינו כשהוא מתכוון להכשיל ולהפריע לשוטר מלמלא את תפקידו. הגם שנאשם 2 הורשע "אך" בסעיף 274(1)+25 לחוק העונשין, יש לזכור כי את העבירה הזו הוא עבר גם כאשר הוא היה מזוין בנשק קר - אבן, וגם כאשר ניסיון התקיפה היה בצוותא של יותר משני אנשים.

בעניינו של נאשם 3 נתתי משקל לכך שהוא עבר **שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329 לחוק העונשין, שאחת מהן היא חמורה יותר לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, היינו לא רק בהעמדת סיכון לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, כי אם בגרימת חבלה של ממש - למתלונן 2.

נאשם 3 השתתף בתקיפתו של מתלונן 2 כך שהרים אבן גדולה מהרצפה, טיפס על מכסה המנוע, השליך את האבן על השמשה הקדמית שנסדקה ובהמשך הרים אבן גדולה מאוד ויידה אותה לעבר החלון שלצד מתלונן 2 ממרחק של פחות ממטר וניפץ את השמשה. זאת כאשר אחרים נוספים מנסים לפגוע במתלונן 2.

נתתי משקל גם לכך שזה **יידה אבנים אל עבר מספר כלי רכב** ובעניינו של מתלונן 1 הדבר נעשה יחד עם רבים אחרים ומתוך כוונה לגרום לו חבלה חמורה.

כן נתתי משקל לכך שנאשם 3 **השתתף בחסימת הכביש עם צמיגים בוערים**, על הסיכון שנגזר מכך גם בשים לב לכך שמדובר באוטוסטרדה מרכזית.

בעניינו של נאשם 4 נתתי משקל לכך שזה עבר עבירה של **חבלה בכוונה מחמירה**, על חומרת המחשבה הפלילית הטמונה בעבירה זו כמפורט לעיל. **נאשם 4, יחד עם אחרים, יידה אבנים על עבר רכבו של מתלונן 2 מטווח קצר, אבנים שפגעו ופצעו את מתלונן 2.**

נתתי משקל גם לכך שנאשם 4 **הצית יחד עם נאשם 1 את רכבה של המתלוננת**. כפי שצוין מעלה, מדובר בהצתה של כלי רכב על החומרה והפגיעה הגבוהה בקניין הנגזרת מכך. גם נאשם 4 עשה מאמצים של ממש לשם הצלחת הצתת רכבה של המתלוננת.

עוד נתתי משקל לכך שנאשם 4 **השתתף בחסימת הכביש עם צמיגים בוערים**, על הסיכון שנגזר מכך גם בשים לב לכך שמדובר בכביש מרכזי ביותר שהוא למעשה אחת האוטוסטרדות המרכזיות בארץ.

בעניינו של נאשם 5 נתתי משקל לכך שזה עבר עבירה של **חבלה בכוונה מחמירה כאשר יידה אבן אל עבר המתלוננת שישבה ברכבה יחד עם המון אחר שרגם אותה באבנים ממרחק קצר**. כן נתתי משקל לכך שהוא **יידה אבן אל עבר כלי רכב אחר**, על הסיכון הנגזר מכך בציר מרכזי.

נתתי משקל גם לכך שנאשם 5 **השתתף בהתפרעות נוספת**, מושא האישום השני, במסגרתה אף **ניסה לתקוף שוטר בנסיבות מחמירות**, היינו כשהוא מתכוון להכשיל ולהפריע לשוטר מלמלא את תפקידו. הגם שנקבע שנאשם 5 "אך" ביצע עבירה לפי סעיף 274(1)+25 לחוק העונשין, יש לזכור כי את העבירה הזו הוא עבר גם כאשר הוא היה מזוין בנשק קר - אבן, וגם כאשר ניסיון התקיפה היה בצוותא של יותר משני אנשים.

ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות נתתי משקל בענינים של כלל הנאשמים, כל אחד בהתאם לחלקו, **לריבוי העבירות; לריבוי הקורבנות**, לרבות ציבור הנהגים שעברו בציר ואף הציבור בכללותו; **לתכנון המוקדם** (למשל יידוי אבנים לאחר בירור שמדובר בנהגים "יהודים" או סיוע בהבאת צמיגים לשם חסימת הכביש (לא נאשם 1), שהוא כשלעצמו איפשר את התקיפות של הנהגים; **לנזקי הגוף והנפש שנגרמו; לנזקי הרכוש שנגרמו**, לרבות לכלי הרכב; **לפגיעה הקשה בתחושת בטחון הציבור; לפגיעה הקשה במרקם היחסים שבין החברה הערבית-בדואית ליהודית; לפגיעה בסדר הציבורי; לפגיעה בביטחון המדינה** בשל הצורך בהסטת כוחות ביטחון בימים שבהם המדינה הייתה בעיצומו של מאבק בארגון טרור רצחני ששיגר רקטות רבות לעברה; **לכך שהתקיפות בוצעו תוך שימוש בנשק קר - אבן; לנזק שעלול היה להיגרם למתלוננים** שהיה יכול להגיע לכדי מוות ממש, ואף לנזק שעלול היה להיגרם לאחרים שהותקפו במהלך ההתפרעויות; **לאופי ההתפרעויות** שכללו למצער עשרות משתתפים, רעולי פנים, בשעות הלילה, שחסמו ציר מרכזי בין-עירוני, באמצעות צמיגים בוערים; **ולכך שהנאשמים חדלו ממעשי התקיפה רק לאחר הגעת כוחות המשטרה.**

נתתי משקל כאמור גם לעיתוי ביצוע העבירות. באשר לחומרה הגלומה בעיתוי של ביצוע העבירות, ראו ע"פ 4585/22 מדינת ישראל נ' ערדאת (פורסם בנבו, 25.7.2022), פסקאות 14-15:

"מסכת האירועים המתוארת בכתב האישום המתוקן מצדיקה אפוא ענישה מרתיעה. בעיצומם של ימי מבצע "שומר החומות", שעה שהארץ בערה מבפנים ומחוץ, הן מתקיפות רקטות, והן מהפרות סדר והתפרעויות אלימות ברחבי הארץ, המשיבים ביצעו עבירות חמורות עם המון משולהב על רקע אווירה לאומנית אשר עודדה פגיעה ביהודים".

כאן המקום לחזור ולעמוד על הנזקים שנגרמו למתלוננים.

כפי שפורט בהכרעת הדין, **מתלונן 2** חולץ על-ידי המשטרה כשהוא מדמם בפניו ובראשו, ונמצא, לאחר שהובהל לבית החולים, כי לו סימני חבלה ביד שמאל עם נפיחות ורגישות, סימני חבלה בברכיים וריבוי חבלות בראש שהצריכו בדיקת C.T.

מתסקיר נפגע עבירה שהוגש בעניינו עולה כאמור שזה חש במהלך האירוע תחושות של בעתה ובהלה לצד תחושת חוסר אונים, וכן שהוא היה **משוכנע שחייו עומדים להסתיים**.

עורכת התסקיר התרשמה מנזק עיקרי של פגיעה בתחושת הביטחון שמתאפיינת ברגסיה בכל תחומי חייו, בהימנעות בנסיעה באזור ובתסמיני חרדה בכל פעם שנתקל בשיח בשפה הערבית, ממצב נפשי ירוד, מרצון להתבודדות והסתגרות, מהזנחה אישית וסביבתית וכי לו **תסמינים פוסט טראומטיים נפשיים וגופניים**.

המתלוננת העידה שבמהלך האירוע היא חשה שהיא הולכת למות; שמאז האירוע היא כמעט ולא עובדת, והעסק שלה, שאותו ניהלה במשך כ-30 שנה, נפגע קשות ושהיא עומדת לפני פשיטת רגל. עוד ציינה כי היא עצמה לא נוסעת בכביש שבו אירע האירוע לבד וכי במהלך האירוע רכבה נשרף יחד עם המחשב האישי שלה וכסף מזומן (הגם שקיבלה פיצוי מסוים).

לא למותר לציין, כי אף **מתלונן 1 פונה לבית החולים** בשל תקיפתו.

21. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, נתתי משקל גם לכך שכל אחד מן הנאשמים עבר עבירה או מספר עבירות ממניע גזעני.

כותרת סעיף 144 לחוק העונשין היא: "**עבירות ממניע גזעני או עוינות כלפי ציבור - נסיבה מחמירה**". סעיף זה קובע כי אם נעברה עבירה נגד הגוף, החירות או הרכוש או עבירות אחרות שצוינו, למעט כאלו שעונש המאסר שלצדן הוא עשר שנים ומעלה, ואלו נעברו "**מתוך מניע של גזענות... או של עוינות כלפי ציבור מחמת דת, קבוצה דתית, מוצא עדתי, נטיה מינית או היותם עובדים זרים**", הרי שהתגבשה נסיבה מחמירה המאפשרת כפל העונש הקבוע לצדה של אותה עבירה או מאסר של עשר שנים לפי הקל מבניהם.

כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשמים עברו עבירה או מספר עבירות ממניע גזעני, היינו כלפי יהודים (או מי שנחזה על-ידם כיהודי- מתלונן 1) בשל היותם יהודים. נסיבה זו נתפסת, ובצדק, כנסיבה מחמירה במיוחד, כזו שמאפשרת הכפלה של העונש שלצידה של העבירה שבה הורשע הנאשם.

לענין נסיבה מחמירה זו, בהקשר של אירועים דומים, ראו ע"פ 901/22 **מדינת ישראל נ' אסווד** (פורסם בנבו, 24.2.2022), פסקה 10:

"[...] כאשר מדובר בעבירות אשר מבוצעות ממניע גזעני, באיזון בין שיקולים אלה לבין שיקולי הרתעה והגנה על שלום הציבור, יש לתת משקל מוגבר לשיקולים האחרונים. יש מקום ליתן משקל מתאים גם לפרק הזמן שבו נעברו העבירות, במהלכו הייתה האוכלוסיה האזרחית נתונה למתקפה של אלפי רקטות, כפי שמתואר בכתב האישום המתוקן, ובמקביל התעורר גל של הפרות סדר והתפרעויות אלימות, שכלל תקיפת כוחות הביטחון, כמו גם תקיפת אזרחים יהודים וערבים. גם בכך יש להקרין גם על אפיוני החומרה של ההתפרעות והעבירות האחרות שבוצעו ממניע של גזענות".

22. אחר כל זאת, אל לנו לשכוח, כי כל אחד מהנאשמים עבר גם לפחות עבירה אחת שמהווה **מעשה טרור**. סעיף 37 לחוק המאבק בטרור קובע כי: **"העובר עבירה...שהיא מעשה טרור, למעט עבירה כמפורט להלן, דינו -כפל העונש הקבוע לאותה עבירה אך לא יותר מ-25 שנים"**.

הנה כי כן, בעניינם של הנאשמים קיימת נסיבה חריגה לחומרה נוספת אשר בכוחה להצדיק כפל העונש.

בע"פ 1466/20 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 22.07.2020), פסקאות 11-12 הדגיש בית המשפט העליון:

"יחד עם הכלים השונים שנוספו לארגז, ביקש המחוקק להתוות מדיניות ענישה מחמירה בעבירות טרור. לצד עבירות חדשות שנקבעו, נקבעה בסעיף 37 לחוק הוראת החמרה כללית, לפיה "העובר עבירה שהיא מעשה טרור [...] דינו - כפל העונש הקבוע לאותה עבירה אך לא יותר מ-25 שנים" [...]

התפיסה שביסוד החמרת הענישה, היא שהיותה של עבירה מסוימת 'מעשה טרור' כהגדרתו בחוק, הריהי "נסיבה מחמירה אינהרנטית"; יחודן של עבירות אלו מצדיק "הדגשה מיוחדת הן של תכלית ההרתעה בענישה, והן של עיקרון הגמול" [...]

הנה כי כן, המחוקק הורה על החמרת הענישה ועל עליית מדרגה במאבק בטרור במישור המשפט הפלילי. ואם זוהי מצוות המחוקק, הרי שתפקידו של בית המשפט - ליישמה".

ודוק, כפי שכבר הוזכר לא אחת, מעשי הטרור שביצעו הנאשמים בוצעו דווקא בזמן שהמדינה הייתה נתונה בעימות צבאי עם אויב מר מבחוץ.

ביצוע מעשי טרור על-ידי אזרחי המדינה בעיתוי שכזה, לא רק מקשה על כוחות הביטחון להתמקד במאבק באויב מבחוץ, ולא רק מעצים את הפגיעה בביטחון הציבור ובסדר הציבורי, אלא גם מחריף הוא עד מאוד את המתיחות וחוסר האמון שבין החברה היהודית לחברה הערבית-בדואית.

בנוסף, מעשיהם של הנאשמים הכתימו, שלא בצדק, מגזר שלם, ומכאן שלמעשה פגעו הם גם באזרחים הערביים-בדואיים שומרי החוק של המדינה.

23. לצד כל האמור, נתתי דעתי גם לכך שבמהלך האירועים הנאשמים היו חלק מהמון כאשר אין אינדיקציה שהם היו מיוזמי ההתפרעויות או שארגנו אותן; לכך, שהם צעירים, ונאשם 5 הוא קטין, ונכון אני להניח לזכותם שהם הושפעו במידת מה מהאווירה הכללית ששררה במסגרת אותו המון; לכך שלמרבה המזל לא נגרמו למתלוננים פגיעות פיזיות יוצאות דופן בחומרתן; לכך שנאשמים 1, 3 ו-4 השתתפו בהתפרעות אחת; לכך שנאשם 2 ביקש מהאחרים להניח למתלונן 1 (לאחר שנהג המשאית הסביר לנוכחים שמתלונן 1 הוא לא יהודי); לכך שידווי האבנים נעשו כלפי כלי רכב אשר לא היו בנסיעה מהירה ובחלק מהמקרים אף בעצירה; לכך שנאשמים 2 ו-5 הורשעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, היינו לא גרמו בפועל לחבלה חמורה למי מהמתלוננים (להבדיל מהעמדה בסיכון בהתאם לעבירה שבה הורשעו); ולכך שנאשמים 2 ו-5 ביצעו עבירת ניסיון בכל הקשור לתקיפת השוטר ולא עבירה מושלמת.

24. מנעד הענישה בעבירות שעברו הנאשמים הוא רחב ותלוי בנסיבות ה"עושה" לרבות בגיל הנאשם ובעברו הפלילי אך תלוי הוא בעיקר בנסיבות ה"מעשה".

בגדרי הנסיבות שנבחנות יש לתת את הדעת לסיבות ולמניעים בינם בוצעו המעשים (האם העבירות נעברו על רקע לאומני, אידיאולוגי או גזעני אם לאו?); לעיתוי בו הם נעשו (בזמן לחימה או בזמן שגרה?); לאופי המהומות וחומרתן (מיקום המהומות - בציר מרכזי או ציר עורפי? גודל המהומות - השתתפות של בודדים, עשרות או מאות? האם המהומות לוו בחסימות צירים אם לאו?);

בשאלה האם המהומות לוו במעשי אלימות ואם כן לאופי ולהיקף האלימות (האם אלימות כלפי בני אדם או כלפי רכוש או גם וגם? האם מעשי האלימות נעשו תוך שימוש בכלי נשק חם או קר? האם למעשי האלימות נלוו תוצאות פיזיות ואם כן מה חומרתן? כמה קורבנות? היקף הפגיעה ברכוש, טיבו ומשמעותו של הרכוש?) וכיוצ"ב נסיבות המשפיעות על חומרת המעשים.

עם זאת, כחוט השני עוברת המגמה בפסיקה לפיה יש להחמיר ולהטיל עונשי מאסר משמעותיים על נאשמים שעברו עבירות דומות, בנסיבות דומות וממניעים דומים לאלה שבענייננו, תוך ביכור האינטרסים הציבוריים של גמול והרתעה על פני האינטרסים האישיים של הנאשמים.

מעבר לאמור, הענישה הנוהגת בעבירת הצתה (של כלי רכב), היא לבדה, עומדת על מספר שנות מאסר וראו בעניין זה למשל ע"פ 6463/11 ברדוגו נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.6.2012); ע"פ 1846/13 עמאש נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.12.2013); ע"פ 1727/14 מימון נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.1.2015); ע"פ 907/14 רחמים נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.11.2014); ע"פ 5758/13 נסאסרה נ' **מדינת**

ישראל (פורסם בנבו, 12.2.2014).

באופן דומה גם הענישה הנוהגת בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לבדה עומדת על מספר שנות מאסר וראו בעניין זה למשל **עניין לברוב**; ע"פ 5311/04 **קוזקין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.09.06); ע"פ 2148/13 **פלואני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.3.15); ע"פ 615/12 **שושן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.2.2013).

בענייננו כזכור, יש שילוב של עבירות אלה ושילוב עם עבירות נוספות או אחרות, כל נאשם וחלקו הוא, כאשר חלק מן העבירות נעברו ממניע גזעני וכחלק ממעשה טרור, נסיבות מחמירות שלא מתקיימות בפסיקה הנ"ל.

להלן תוצג פסיקה במקרים דומים. כבר עתה אבהיר, כי מודע אני להבדלים הקיימים בין העבירות או בין נסיבות ה"עושה" ו"המעשה" במקרים שיוזכרו באותה פסיקה לבין העבירות או נסיבות המקרה שלפני, ולהבדלים אלה יינתן המשקל המתאים.

בתפ"ח 25853-06-21 (מחוזי-חי') **מדינת ישראל נ' אגבאריה** (פורסם בנבו, 08.12.2022) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע על-פי הודאתו, במסגרת שני אישומים, בביצוע שלוש עבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה (לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין), פעולה בנשק למטרות טרור (החזקה והובלה), החזקת נשק ותקיפה גורמת חבלה של ממש, עונש של **15 שנות מאסר**. במקרה זה הנאשם, במהלך מבצע "שומר החומות", ירה מאקדח שאותו החזיק משך שנים שלא כדיון, עשר יריות לפחות, ממרחק של מאה מטרים, לעבר שוטרים שהגיעו לפיזור התפרעות בצומת עין אברהים וזאת מתוך כוונה לגרום להם נכות או מום או חבלה חמורה ממניע לאומני-אידיאולוגי. יומיים לאחר מכן, כשאנשי כוחות הביטחון באו לביתו לעוצרו בעקבות הארוע הנ"ל, עלה הנאשם אל גג הבניין כדי להשליך לעברם רעפים ובכך לגרום להם חבלה חמורה או נכות או מום מתוך מניע לאומני-אידיאולוגי, ובהמשך השליך רעפים אל עבר כוחות הביטחון (שאחד מהם התנפץ על קסדתו של אחד מאנשי כוחות הביטחון) מתוך אותה כוונה ומתוך אותו מניע. כתוצאה מכך נגרמה לאחד מאנשי כוחות הביטחון חבלה בדמות שריטה וכאבים.

יצוין, כי בענייננו של הנאשם תלוי ועומד ערעור בבית המשפט העליון (ע"פ 529/23 **אגבאריה נ' מדינת ישראל**).

בתפ"ח 55524-06-21 (מחוזי - חי') **מדינת ישראל נ' עבאס ואח'** (פורסם באתר בתי המשפט) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם 2 (בשיר) שהורשע בעבירות של מעשה טרור של ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה (לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין), מעשה טרור של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והתפרעות עונש של **10 שנות מאסר**. במקרה זה הנאשם, בתקופת מבצע "שומר החומות", השתתף בהתפרעות שכללה עשרות צעירים, מרביתם רעולי פנים, חמושים במקלות ובאבנים בעכו. אף הנאשם הצטייד באלה מבעוד מועד. המתלונן שהגיע לזירה ברכבו ניסה להימלט אך לא הצליח, ותוך כדי נסיעה המתפרעים יידו לעבר רכבו עשרות אבנים ופגעו במקומות שונים לרבות בשמשה הקדמית. כתוצאה מכך איבד המתלונן שליטה על הרכב ופגע בהולך רגל עד שנעצר. בשלב זה עטו עשרות מתפרעים על הרכב והמשיכו ליידות אבנים ואף חפצים שונים. הנאשם עשה כן בצוותא עם האחרים ואף יידה אבן לעבר הרכב, פגע בו ושבר באמצעות האלה את חלון המושב האחורי מתוך

כוונה לגרום למתלונן חבלה חמורה, נכות או מום, תוך מניע לאומני - אידיאולוגי.

המתלונן שיצא מרכבו, בשל חשש לחייו, נתפס על-ידי המתפרעים ואלה הכו אותו בבעיטות ובאגרופים ובאמצעות אלות מעץ ומוטות ברזל, יידו לעברו אבנים וחפצים שונים, זאת גם לאחר שהופל ארצה וגם לאחר שדם החל למלא את פניו והוא איבד את הכרתו. המתפרעים חדלו מלעשות כן רק לאחר שהגיע שייח' והורה להם לחדול ממעשיו. בו בזמן אחד המתפרעים הצית את הרכב שנשרף כליל. המתלונן פונה לבית החולים במצב בינוני שם התברר שנגרמו לו שברים רבים ופגיעות בגב שריתקו אותו לכיסא גלגלים למשך מספר שבועות ואף רכבו ניזוק והוגדר כאובדן גמור.

יצוין כי נאשם זה הודה בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון ולעומתו, נאשם 1 באותו תיק (עבאס), שדינו נגזר בנפרד, לאחר שהורשע בעבירות של מעשה טרור של ניסיון רצח, מעשה טרור של יידוי אבן, חבלה במזיד ברכב ממניע גזעני והתפרעות במסגרת הליך הוכחות שניהל, נדון ל-17 שנות מאסר. עוד יצוין כי משפטו של הנאשם השלישי בתיק הופרד והוא הורשע "אך" בעבירה של התפרעות.

בת"פ (מחוזי-חי') 8416-07-21 **מדינת ישראל נ' סלם** (פורסם בנוב, 28.09.2023) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, חבלה במזיד ברכב ממניע של גזענות, התפרעות והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו בנסיבות מחמירות, היזק בזדון ועבירות בנשק (יצור, החזקה, נשיאה והובלה) **עונש של 9.5 שנות מאסר**. במקרה זה הנאשם, בתקופת מבצע "שומר החומות", השתתף בהתפרעות כשהוא רעול פנים ומיידה אבנים לרבות לעבר שוטרים במסגרת התקהלות של מאות אנשים בה הוצתו צמיגים, נגרמו נזקים לרכוש ציבורי בצומת ובסביבתו, הושלכו אבנים לעבר כלי רכב שנסעו בכביש וידו אבנים ונורו זיקוקים נגד כוחות המשטרה שפעלו בצומת. במהלך ההתפרעות השתתף הנאשם בצוותא עם תוקפים נוספים ותקפו רכב בו ישבה משפחה שזוהתה על-ידם כמשפחה של יהודים, חסמו את הרכב, יידו אבנים לעברו, חבטו ברכב באגרופים ובבעיטות ובאמצעות מקלות, ניפצו את שמשות הרכב וניסו לפתוח את דלתות הרכב במטרה להוציא את בני המשפחה ממנו. הנאשם יידה ארבע אבנים לעבר הרכב, נצמד אליו, הכניס את ידו לתוך החלון הסמוך לנהג שנופץ ואחז בחוזקה בראשה של המתלוננת ולחץ על פניה. בהמשך יידו הנאשם ואחרים אבנים לעבר חלונות התחנה למרכז שיטור קהילתי והיכו באמצעות מקלות בחלונות ובדלת. באירוע אחר ובהמשך להתרחשויות הנ"ל, הנאשם, בצוותא עם אחר, ייצר מספר בקבוקי תבערה, הדליק את חלקם והשליך אותם על עמוד תקשורת.

יצוין, כי בעניינו של הנאשם תלוי ועומד ערעור בבית המשפט העליון (ע"פ 8464/23 **סלם נ' מדינת ישראל**).

בע"פ 5633/22 **סאלח אל דין ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנוב, 28.11.2022) (להלן: "עניין סאלח אל דין") נדונו ערעורים של שני נאשמים מזה ושל המדינה מזה על גזר דין של בית המשפט המחוזי.

נאשם אחד (נואף) הורשע בביצוע שתי עבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה; ארבע עבירות של התפרעות; עבירה של חבלה במזיד ברכב ממניע גזעני; עבירה של ניסיון הצתה; עבירה של הפרעה לשוטר בנסיבות מחמירות; שתי עבירות של מעשה טרור של ניסיון הצתה; עבירה של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות; עבירה של מעשי פזיזות ורשלנות; ועבירה של מעשה טרור של הצתה.

הנאשם השני (רמי) הורשע בביצוע עבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה; שתי עבירות של התפרעות; עבירה של חבלה במזיד ברכב ממניע גזעני; עבירה של מעשה טרור של ניסיון הצתה; ועבירה של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

השניים הורשעו על-פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון.

בתיק זה, האירוע המרכזי שבכתב האישום מתייחס לאירוע "לינץ" שאירע במהלך מבצע "שומר החומות" ואשר היה חמור יותר מזה אשר בענייננו. יצוין כי הנאשמים הורשעו באירועי אלימות נוספים על רקע אידואולוגי כלפי יהודים וכוחות בטחון.

בית המשפט העליון מצא לקבל את ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על הנאשמים וממילא מצא לדחות את ערעור הנאשמים על חומרת העונש, ותחת עונש של 7 שנות מאסר שהוטל על נואף נגזרו עליו **9 שנות מאסר** ותחת עונש של 5 שנות מאסר שהוטל על רמי, נגזרו עליו **6 שנות מאסר**. בית המשפט העליון הבהיר כי לא מיצה את הדין עם הנאשמים נוכח הכלל שאין זו דרכה של ערכאת הערעור לעשות כן.

בת"פ (מחוזי-ים) 40016-06-21 **מדינת ישראל נ'ג'אבר** (פורסם בנבו, 5.3.2023) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם 1 שהורשע בעבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה ובהתפרעות עונש של **6 שנות מאסר**; על נאשם 2 שהורשע בשני אישומים בעבירות של מעשה טרור של ניסיון הצתה, מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, יידוי אבן או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה, חבלה במזיד ממניע גזעני ומעשי פזיזות ורשלנות ממניע גזעני נגזרו **45 חודשי מאסר** ועל נאשם 3 שהורשע אף הוא בשני אישומים בשתי עבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, בהתפרעות, במעשה טרור של ניסיון הצתה, יידוי אבן או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה וחבלה במזיד ממניע גזעני נגזרו **9 שנות מאסר**. האירוע המרכזי בתיק זה מתייחס לאותו אירוע "לינץ" שנדון בעניין **סאלח אל דין**.

באירוע אחר שבו עסק גזר הדין, נפגשו נאשמים 2 ו-3 עם אחרים וקשרו קשר ליידות אבנים ובקבוקי תבערה על אוטובוס בבעלות יהודית ממניע לאומני-אידיאולוגי ויחד יידו אבנים על אוטובוס שהאט את נסיעתו בשל צמיגים בוערים שהונחו על הכביש, כשנאשמים 2 ו-3 ואחר יידו כל אחד בקבוק תבערה אל האוטובוס. באירוע נוסף הצטרף נאשם 2 לצעירים שהתפרעו ויידו אבנים וזיקוקים לעבר בתי יהודים.

בת"פ (מחוזי-באר שבע) 28246-06-21 **מדינת ישראל נ' עמראני** (פורסם בנבו, 12.7.22), אליו גם הפנתה המאשימה, גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של יידוי אבן, מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה (לפי סעיף 329(א)(2)), היזק במזיד לרכב ממניע גזעני, התפרעות והפרת הוראה חוקית עונש של **9 שנות מאסר**. במקרה זה הנאשם במהלך מבצע "שומר החומות" הגיע להפרות סדר שאירעו סמוך ליישוב שגב שלום שכללו הבערת צמיגים, חסימת הכביש ויידוי אבנים כשהוא רעול פנים ומצויד בקלע דוד, חסם כבישים ויידה אבנים לעבר כלי רכב ורכבי משטרה. במהלך הפרות הסדר יידה הנאשם יחד עם אחרים אבנים לעבר רכבו של המתלונן לאחר שאחר צעק שמדובר ברכב של יהודי. המתלונן הוצא מרכבו שנפץ, הוטח ארצה, הוכה בראשו ובחלקים שונים של גופו עד שחולץ על ידי כוחות המשטרה. גם במקרה זה דובר בנאשם צעיר. להבדיל מענייננו, הנאשם באותו מקרה הודה בכתב אישום מתוקן שהוגש כנגדו ומאידך, לזה היה עבר פלילי שכלל הרשעה קודמת

בגינה ריצה מאסר בפועל.

יצוין, כי בעניינו של הנאשם תלוי ועומד ערעור בבית המשפט העליון (ע"פ 5101/22 **עמראני נ' מדינת ישראל**).

בת"פ (מחוזי-חי') 30684-06-21 **מדינת ישראל נ' מוריח** (פורסם בנבו, 24.11.22), שאליו הפנתה המאשימה, גזר בית המשפט המחוזי על נאשם 1 שהורשע בעבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה וחבלה במזיד ממניע של גזענות עונש של **5 שנות מאסר** ועל נאשמים 2-4 שהורשעו בעבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, חבלה במזיד ממניע של גזענות, התפרעות וניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות עונש של **7 שנות מאסר**. במקרה זה השתתפו נאשמים 2-4 בהתפרעות שכללה יידוי אבנים ובקבוק תבערה לעבר שוטרים והצתת צמיגים על הכביש. בהמשך, לאחר שהסתיים אותו אירוע, הצטרף אליהם נאשם 1 ויחד עם אחרים יידו אבנים לעבר רכבו של המתלונן שזוהה כיהודי, חבטו ברכבו, וחבטו בו מבעד לחלונות הרכב שנופצו בידיים ועם כלי עבודה שהיו ברכבו של המתלונן וגרמו לו לפגיעות גוף שונות. יצוין, כי בעניינם של הנאשמים תלויים ועומדים ערעורים בבית המשפט העליון (ע"פ 449/23 **אבו רומי נ' מדינת ישראל**, ע"פ 8908/22 **אל היג'א נ' מדינת ישראל** וע"פ 161/23 **אבו רומי נ' מדינת ישראל**).

בע"פ 4025/23 **שאהין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.11.2023) (להלן: "עניין שאהין") דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בשני אישומים בעבירות של התפרעות, מעשי פיזיות ורשלנות, מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה (לפי סעיף 329(א)(2)) בצוותא, מעשה טרור של ניסיון הצתה בצוותא וניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והותיר על כנו עונש של **44 חודשי מאסר**. במקרה זה הנאשם השתתף בזמן מבצע "שומר חומות" בהפרת סדר ובהתפרעות נגד שוטרים ובתי יהודים על-ידי עשרות מתפרעים, אשר חסמו כביש עם פח זבל, הציתו צמיגים והשליכו לעבר השוטרים ובתי היהודים אבנים, זיקוקים ובקבוקי תבערה. הנאשם יידה מספר אבנים וירה מספר זיקוקים, יחד עם אחרים אשר יידו בקבוקי תבערה לעבר השוטרים ובתי היהודים וזאת ממניע לאומני-אידיאולוגי. בהמשך השתתף בהתפרעויות שהתחוללו בהר הבית נגד השוטרים יידה מספר אבנים וירה זיקוקים אל עבר השוטרים.

בת"פ (מחוזי-ים) 40220-06-21 **מדינת ישראל נ' ג'אבר** (פורסם בנבו, 6.7.2022), שאותו צרף ב"כ נאשמים 3 ו-4, גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה (לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין), מעשה טרור של ניסיון הצתה, יידוי אבן וחבלה במזיד **עונש של 38 חודשי מאסר**. במקרה זה, שארע בתקופת מבצע "שומר החומות", הנאשם יחד עם אחרים הכינו שלושה בקבוקי תבערה ויחד יצאו לדרך מעלה אדומים כשהם רעולי פנים, אחד מהם הבעיר את הצמיגים על הכביש וכשאוטובוס התקרב יידה הנאשם אבן אחת לעברו והאחרים הדליקו את שלושת בקבוקי התבערה ויידו כל אחד מהם בקבוק תבערה אחד לעבר האוטובוס והמשיכו ליידות אבנים לעבר האוטובוס. אחד מבקבוקי התבערה שהושלכו פגע בצדו הימני של האוטובוס בסמוך לגלגל האוטובוס, והאחרים פגעו באדמה. חלק מהאבנים פגעו באוטובוס ושני חלונות צד נופצו. המעשים כך נקבע, בוצעו ממניע אידיאולוגי-לאומני.

עיון בנסיבות המקרה מלמד שהן קלות באופן משמעותי מנסיבות ענייננו, מה עוד שנקבע באותו גזר דין כי עבירות החבלה בכוונה מחמירה וההצתה היו עבירות ניסיון ולא עבירות מושלמות, כי מעורבותו של נאשם זה

הייתה קלה (בכל הקשור לבקבוקי התבערה שלא הוכנו ולא נזרקו על-ידו), וכי זה הורשע על-פי הודאתו, היינו לקח אחריות על מעשיו.

לא למותר לציין, כי ערעור שהגיש הנאשם נדחה על-ידי בית המשפט העליון משזה לא עמד על הערעור שהגיש בעקבות הערות בית המשפט (ע"פ 5759/22 ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.2.2023)).

בת"פ (מחוזי-ים) 22572-05-21 **מדינת ישראל נ' בכיראת** (פורסם בנבו, 21.3.2022), אותו צרף ב"כ נאשמים 4-3, גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של איומים ממניע גזעני, מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה ומעשה טרור של ניסיון חבלה חמורה בנסיבות מחמירות **עונש של 30 חודשי מאסר**. במקרה זה, שאירע בימים שלפני מבצע "שומר החומות", נהג הנאשם יחד עם אחרים ברכב ובמהלך הנסיעה הבחינו במספר צעירים בעלי חזות יהודית-חרדית הולכים בשולי הכביש. הנאשם סטה עם רכבו לנתיב הנגדי בו הלכו השניים ונסע ישירות לכיוונם כשחזית רכבו מופנית אליהם, באופן שאילץ את השניים לקפוץ הצדה מהכביש. רגע לפני שחזית רכבו פגעה בשניים סטה הנאשם ונמנע הפגיעה בהם. בהמשך, הנאשם הסתובב וחזר לתקוף אותם באבנים. הנאשם תיעד במכשיר הטלפון שלו את אחד הנוסעים מיידה אבן בגודל אגרוף לעבר אחד המתלוננים שפגעה בכף ידו וגרמה לו לשבר.

באירוע אחר, שלושה ימים לאחר האירוע הקודם, נסע הנאשם ברכב יחד עם אחרים וכשהבחין בשני צעירים בעלי חזות יהודית-חרדית האט את הרכב עד שנסע במקביל למתלוננים ואחד האחרים שישב במושב האחורי של הרכב, יידה אבן לעבר המתלוננים שלא פגעה בהם.

יצוין, כי ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, וזה **הוחמר ל-35 חודשי מאסר** (ע"פ 3067/22 **מדינת ישראל נ' בכיראת** (פורסם בנבו, 16.06.2022)).

לעניין **ענישת קטינים** באירועי "שומר החומות" ראו ת"פ (מחוזי-ירושלים) 47450-05-21 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 7.12.2022) בו גזר בית המשפט המחוזי על נאשם 1, קטין, שהורשע בשלושה אישומים בעבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה (לפי סעיף 329(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין), שתי עבירות של התפרעות, ניסיון תקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות עונש של **36 חודשי מאסר** ועל נאשם 2, שהורשע בשני אישומים בעבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה (לפי סעיף 329(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין), שתי עבירות של התפרעות, יידו אבן לעבר כלי תחבורה בנסיבות מחמירות וחבלה במזיד לרכב, נגזרו 52 חודשי מאסר. במקרה זה במהלך התפרעויות בהן השתתפו הנאשמים הותקף אדם בעל חזות יהודית באגרופים, אלות, חפצים, שוקר חשמלי ואבנים, ממניע לאומני-אידיאולוגי כשנאשם 1 היכה את הקורבן באמצעות אגרופים ובאמצעות מכשיר הטלפון שהיה ברשותו, בעט ברגלו וגרם לנפילתו ונאשם 2 בעט בקורבן שהיה שרוע על הרצפה ומדמם והשליך לעברו עגלת סופר מרקט כשהקורבן החל להימלט. במקרה אחר, בהתפרעות באזור מסגד אל-אקצא, יידו המעורבים אבנים לעבר כוחות המשטרה כשנאשם 2 אף השליך כיסא מתכת לעבר ניידת משטרה. במקרה אחר יידה נאשם 1 ואחר אבנים אל עבר חיילים וג'יפ.

בערעור שהוגש (ע"פ 634/23 **מדינת ישראל נ' פלוני ואח'** (פורסם בנבו, 2.5.2023)) קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה על קולת העונש בעניינו של נאשם 2 והעמיד אותו על 5 שנות מאסר וחצי, ודחה את

הערעור בעניינו של נאשם 1, הקטין, והותיר את העונש שהוטל עליו בעינו, לא לפני שציין כי מדובר בעונש מקל שנשען גם על חלקו המשני יחסית באירוע הליניץ';

את ע"פ 5124/23 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.10.2023) (להלן: "עניין פלוני"), אליו גם הפנה ב"כ נאשם 5, במסגרתו נדחה ערעורו של קטין שנדון ל-22 חודשי מאסר לאחר שהורשע, על-פי הודאתו, בביצוע עבירות של יידוי אבן והתפרעות. מעשיו של הנאשם נעשו במסגרת אירועי "שומר החומות". הנאשם, שהיה בעת האירועים כבן 17, השתתף במהומות והפרות סדר שכללו חסימות צירי תחבורה, יידוי אבנים, הבערת צמיגים והצתת כלי רכב. במסגרת אירועים אלו, אשר בוצעו ממניע אידיאולוגי-לאומני, יידה יחד עם אחרים אבנים אל עבר כלי רכב שנסעו בכביש 6. כלי הרכב נאלצו להימלט ממקום הנסיעה נגד כיוון התנועה וחלקם אף נפגעו מיידוי האבנים. עוד צוין כי טרם הגעת המערער לזירה, ובמסגרת האירועים הנ"ל, נאלצה נהגת אשר נלכדה ברכבה בשל יידוי האבנים להיחלץ מתוך רכבה אשר לאחר מכן הוצת ונשרף כליל. **אותה נהגת היא המתלוננת שבעניינו.** בית המשפט העליון הבהיר כי המערער שם נטל חלק פעיל בהתפרעות המונית שכללה יידוי אבנים והצתת כלי רכב, וזאת תוך יצירת סיכון ממשי לביטחון הציבור ולשלמות הגוף. כן צוין כי יש לנקוט במדיניות ענישה אשר תרתיע ותרסן התפרעויות העלולות לסחוף המון רב ולצאת מגדר שליטה בייחוד כשאלו נעשות על רקע לאומני. נסיבה נוספת שנשקלה לחומרה היא התקופה הטעונה שבה בוצעו המעשים. בית המשפט העליון הבהיר כי שיקולי השיקום שהם חשובים בעניינם של קטינים אינם חזות הכל לנוכח חומרת העבירות.

בת"פ (מחוזי-באר שבע) 23280-07-21 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 7.12.2023) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם קטין שהורשע בעבירות של יידוי אבן והתפרעות עונש של **22 חודשי מאסר**. נאשם זה היה למעשה מעורב באותה התפרעות שהוזכרה בעניין פלוני. בפסק דינו היטיב בית המשפט המחוזי (השופט י' עטר) להבהיר את חשיבות שיקולי ההרתעה, שאין לזנוחם גם בעניינם של קטינים בגזרה זו של עבירות: "**מקום בו הנאשם נטל חלק באירועים קשים אשר התאפיינו בכך שסחפו אחריהם המונים ברחבי הארץ, ומקום בו החשש מהישנות התפרעויות והפרות סדר שכאלו, אינו חשש מבוטל, ומקום בו אירועים אלו הותירו חותם של ממש בתחושת הביטחון האישי של הציבור בכלל ושל תושבי האזורים שנפגעו (ובהם תושבי הנגב) בפרט, החוששים מהישנות אירועים שכאלו, הרי שיש מקום, בגדר שיקולי הענישה בתוך המתחם, לתת משקל של ממש לשיקולי הרתעת הרבים, על מנת להעביר מסר חד משמעי לציבור הרחב, לרבות ציבור הקטינים נעדרי העבר הפלילי נוכח החתך של המשתתפים באירועים אלו, שאולי יהא בו בכדי להרתיע פורעים פוטנציאליים, לבל יהינו ליטול חלק באירועים דומים בעתיד"** (פסקה 23).

25. באשר לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, נתתי משקל לגילם הצעיר של הנאשמים ולכך שנאשם 5 היה קטין בעת ביצוע העבירות; לפגיעה של עונש המאסר בהם ובמשפחתם, גם בשים לב לאפשרות שאלו יסווגו כאסירים ביטחוניים על הנגזר מכך, לרבות לעניין קשיי המאסר; לכך שלנאשמים 2-5 אין עבר פלילי ולכך שלנאשם 1 עבר פלילי שאיננו מכביד יתר על המידה, אף שזה בשני הליכים שונים לא עמד בתנאי הענישה שהוטלו עליו כשבמקרה אחד הופקע צו של"צ וצו מבחן ותחתם הוא נדון לחודש מאסר בפועל, ובמקרה אחר הופקעו עבודות שירות ותחתן הוא ריצה מאסר בפועל.

בעניינם של כלל הנאשמים נתתי משקל גם לחלוף הזמן ולנסיבות האישיות - משפחתיות, לרבות להיסטוריה הרפואית של נאשם 1 כפי שעלה מהמסמך הרפואי שהגיש לדבריו לשירות המבחן.

למותר לציין כי לא מצאתי להחמיר עם הנאשמים משאלה עמדו על זכותם שהמאשימה תוכיח את אשמתם. עם זאת, נאשמים אלה לא זכאים לאותן הקלות להן זכאים נאשמים אשר לקחו אחריות על מעשיהם והודו במיחוס להם על הנגזר מכך. ודוק, נתתי משקל גם לכך שנאשמים 2 ו-5 לא כפרו בכל המיחוס להם כי אם מיקדו את הגנתם בעיקר במישור המשפטי ואף היו נכונים לקדם את ההליך בדרכים נוספות.

נתתי משקל גם לדברי עדי ההגנה ולמפורט בתסקירי שירות המבחן וזאת הן לעניין העמדות המגנות שהביעו הנאשמים ביחס לפגיעה באנשים על רקע זהות או דת, או ביחס לפעילות כנגד הממסד, והן לעניין התנהלותם של הנאשמים בעת האחרונה ושאיופיהם הנורמטביות.

לצד זאת, נתתי משקל גם לדברים אחרים שצוינו בתסקירי שירות המבחן ולהמלצות השירות.

כך, בענייניו של **נאשם 1** נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן לפיה הוא נקט בעמדה מגוננת ומצמצמת מחומרת העבירות, כי הוא מתקשה להתייחס באופן ביקורתי להתנהגותו, כי הוא ייתקשה להיתרם מהתערבות טיפולית וכי נדרשת בענייניו ענישה מוחשית ומרתיעה;

כך, בענייניו של **נאשם 2** נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן לפיה הוא מתקשה להפיק לקחים מרתיעים, נוטה להציג את הצד התפקודי שלו, מתקשה לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו האלימה והפוגענית וכי נדרשת בענייניו ענישה מוחשית ומרתיעה;

כך, בענייניו של **נאשם 3** נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן לפיה הוא מתקשה לשתף באופן כן בכל הנוגע לעבירות ולעמדותיו כלפי הממסד וגורמי האכיפה והתקשה לשתף פעולה עם ההליך הטיפולי בשלב המעצר, ומכאן שהשירות נמנע מלבוא בהמלצה כלשהיא בענייניו;

כך, בענייניו של **נאשם 4** נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן לפיה הוא מחזיק בעמדות מגוננות, לא שיתף במחשבותיו או בתפיסותיו האידיאולוגיות כלפי הממסד, כשלהערכת השירות הוא עלול להיות מושפע או לחבור לאחרים ואף לנהוג באלימות על רקע מתיחות פוליטית או דתית מבלי לחשוב על תוצאות והשלכות מעשיו, לא לוקח אחריות על מעשיו ומכאן שהשירות נמנע מלבוא בהמלצה כלשהיא בענייניו;

וכך בענייניו של **נאשם 5** נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן לנוער לפיה הוא נוקט בגישה שמצמצמת את מעורבותו וממזערת מחומרת מעשיו וכי זהו גורם הדאגה המרכזי בענייניו.

ב"כ נאשמים 3 ו-4 הלין בטיעוניהם על כך ששירות המבחן הגיש תסקירים אך כדי לצאת ידי חובה וזאת גם לנוכח החלטות בית המשפט. סבורני כי אף אם ניתן היה לקבל תסקירים מפורטים יותר או כאלו שנשענו על פגישות מרובות יותר של השירות עם הנאשמים, אין מקום לבוא בטרניה אל שירות המבחן.

הנאשמים, ובכללם נאשמים 3 ו-4, הופנו אל שירות המבחן. לנוכח חלוף הזמן, "גילו של התיק", חומרת העבירות שבהן הם הורשעו, הענישה הנוהגת ואי לקיחת אחריות על-ידם, סברתי שנכון יהיה לקבל תסקיר שיכלול המלצה עונשית אף אם השירות יסבור שיש אופק טיפולי.

על אף שמהתסקירים שהוגשו עלה שנאשמים 3 ו-4, ובמידה מסוימת יתר הנאשמים, לא שיתפו פעולה באופן מלא עם הליכי הטיפול שהוצעו להם כבר בשלב המעצר, ועל אף ששירות המבחן לא הצביע על אופק טיפולי, מצאתי להיעתר לבקשת ב"כ הנאשמים והוריתי לשירות המבחן להגיש תסקירים משלימים בעניינם של אלה. זאת, משהתברר כי התסקירים שהוגשו נשענו על פגישות של שירות המבחן עם הנאשמים עובר להכרעת הדין. שירות המבחן הסביר מהלך זה בעומס שהוטל על קציני המבחן שהוסטו למשימות נוספות עם פרוץ המלחמה לאחר הכרעת הדין.

מכל מקום, תסקירים משלימים הוגשו, וגם לאחר ששירות המבחן שב ופגש בנאשמים, התרשמות שירות המבחן מאלה נותרה כשהייתה.

בסופו של יום, הוגשו תסקירים שבהם ניתנה סקירה על הרקע אישי - משפחתי של כל נאשם ונאשם, ניתנה התייחסות לעמדות שאלו מביעים אל מול האוכלוסייה היהודית ואל מול מוסדות המדינה, ניתנה התייחסות לעבירות שעברו וניתנה התייחסות לשאלת מידת ההשתלבות בהליכי שיקום. שירות המבחן גם מסר את הערכותיו המקצועיות ונתן המלצות מתאימות.

שאלת שילובם של נאשמים 3 ו-4 בהליכי שיקום אשר הוטלה מלכתחילה בספק, נוכח חומרת העבירות שהם עברו, הענישה הנוהגת ואי לקיחת האחריות על מעשיהם, כמו גם לנוכח חוסר שיתוף פעולה בהליכי טיפול שהוצעו להם בשלב המעצר כפי שהתברר מהתסקיר הראשון שהוגש, נותרה לאחר קבלת התסקירים המשלימים בגדר משאלת לב של ב"כ נאשמים אלה, משאלת לב שאין לה אחיזה.

26. שירות המבחן לנוער סבר בעניינו של נאשם 5 כי יש צורך להעמיק את השיח על אודות העבירות שעבר והגורמים שהביאו אותו למעשיו וכן כדי לבחון קיומם של גורמי סיכון נוספים.

על רקע האמור, ומתוך רצון לבחון את מצבו העדכני של נאשם 5 ומתוך רצון **ליצור** אצל נאשם 5 ומשפחתו מוטיבציה פנימית לטיפול (ועולה התהייה האם אין ב"רצון ליצור מוטיבציה פנימית" משום סתירה פנימית) עתר שירות המבחן לנוער לדחות את דיון הטיעונים לעונש בעניינו למספר חודשים. ב"כ נאשם 5 עתר לקבל המלצה זו של שירות המבחן וב"כ המאשימה התנגד לכך.

גם בעניינו של נאשם 5 לא מצאתי לדחות את הדיון כבקשת שירות המבחן לנוער והצדדים טענו לעונש. זאת ממספר טעמים.

ראשית, חומרת העבירות שעבר נאשם 5, על המניע האידיאולוגי - לאומני שבבסיסו, מאיינת את האפשרות לדחוק לפינה את שיקולי ההרתעה והגמול עד כדי הימנעות ממאסר, וזאת גם בהינתן העובדה שמדובר בנאשם קטין. **בעניין פלוני** הבהיר בית המשפט העליון, תוך הפניה לפסיקה אחרת, כי בעבירות מעין אלו שיקולי השיקום אינם חזות הכל ואף הוסיף שצדק בית המשפט המחוזי בכך שלא נתן משקל משמעותי לשיקולי השיקום בין היתר

לנוכח חומרת העבירות (פסקה 9).

למותר לציין כי השיקולים ששוקל שירות המבחן מתמקדים בעניינו של הנאשם ושונים המה מהשיקולים ששוקל בית המשפט בגזרו את הדין, ומכאן שלבית המשפט הפררוגטיבה שלא לקבל בקשות או המלצות של שירות המבחן, גם אם מדובר בשירות המבחן לנוער, אף שביחס להמלצותיו של זה נוהג בית המשפט ביתר קשבות.

שנית, שירות המבחן לנוער התרשם שגם לאחר הכרעת הדין נאשם 5 עודנו מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו וממזער מחומרתם. השירות הוסיף כי נאשם 5 נמצא בשלב ראשוני בלבד של בחינה עצמית וכי נדרש זמן על מנת ליצור אצלו ואצל משפחתו מוטיבציה פנימית לטיפול. עוד נמסר, כי בין שלב סיום פיקוח המעצר להכרעת הדין נאשם 5 לא שמר או ניסה לשמור על קשר עם שירות המבחן ונוצר נתק.

הנתונים הללו מלמדים על כך שנאשם 5 לא היה בעיצומו של הליך טיפולי ואף לא קרוב לכך, ולטעמי יוצרים הם אף ספק בדבר תוחלתו של הליך טיפולי בעניינו. משאלו הם פני הדברים, ומשידענו מהי הענישה הנוהגת גם בעניינם של קטינים בעבירות שאותן ביצע הנאשם, לא סברתי שנכון יהיה להיעתר לבקשת הדחייה.

שלישית, נאשם 5 לא עבר העבירות עת היה "קטין צעיר" ולמעשה היום הוא כבר הפך בגיר (19 וארבעה חודשים). הווה אומר, לא כל שיקולי הענישה החריגים בעניינם של קטינים נותרו בעניינו של נאשם 5 במלוא תפארתם (למשל החשש מפני השלכות קשות של עונש מאסר).

רביעית, דחיית הדיון בעניינו של נאשם זה כדי לפתוח בהליך טיפולי לתקופה לא ברורה, בשים לב לחלוף הזמן מאז נעברו העבירות מקשה אף הוא על קבלת בקשת הדחייה.

ואחר כל האמור, מוצא אני להבהיר כי מצאתי לתת משקל לכך שנאשם 5 עבר העבירות בהיותו קטין על הנגזר מכך בהיבטים שונים, ומשקל זה יקבל ביטוי במשך תקופת המאסר שתוטל עליו. יובהר, כי אלמלא נאשם 5 היה קטין בעת שעבר העבירות עונשו היה חמור הרבה יותר מזה שעליו החלטתי.

27. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה יש לתת משקל גם לשיקולי הרתעת היחיד וגם לשיקולי הרתעת הרבים היפים והנדרשים בגזרה זו של עבירות הנעברות בחסות המון משולהב על רקע לאומני-אידיאולוגי.

ב"כ נאשמים 2 ו-5 טען כי משהוכח שהמגזר הערבי-בדואי לא פרץ במהומות דומות לאחר שנפתחה המלחמה ביום 07.10.2023, אזי שאין מקום לתת משקל דומה לשיקולי ההרתעה שניתנו בסמוך למהומות "שומר החומות". סבורני שיש לדחות טענה זו.

ראשית, כאשר עבירות נעברות מתוך מניע לאומני-אידיאולוגי לשיקולי ההרתעה, ובפרט הרתעת הרבים, חשיבות יתרה לצורך התמודדות עם עבירות שכאלו אשר הפכו למרבה הצער לתופעה לא חריגה. לטעמי, במציאות חיינו, ספק אם יש מקום לעמעם חשיבותם של שיקולים אלו אך בשל כך שבתקופת זמן מסוימת לא אירעו פרעות דומות. למותר לציין, כי בענייננו לא חלף פרק זמן משמעותי ביותר מאז מבצע "שומר החומות" ועד לפרוץ המלחמה ומכאן שטרם בשלה העת, אם בכלל, לתת משקל מופחת לשיקולי ההרתעה.

ודוק, בפסיקת בית המשפט העליון בערעורים על פסקי דין מאירועי "שומר החומות" מהתקופה **שלאחר** פרוץ המלחמה

לא נגרעו שיקולי ההרתעה. בעניין זה ראו למשל **עניין פלוני**, פסקה 8; **עניין שאהין**, פסקה 14.

שנית, סבורני כי העובדה שמאז פרוץ המלחמה לא אירעו במגזר הערבי-בדואי אירועים דומים לאלו שאירעו בתקופת "שומר החומות" קשורה, **לצד סיבות נוספות**, גם להרתעה אותה ביקשו בתי המשפט להשיג מפני חזרה על ביצוע עבירות דומות באמצעות ענישה מכבידה בתיקי "שומר החומות", ענישה אשר נתנה משקל ראוי לשיקולי ההרתעה. חריגה מקו זה כפי שביקש ב"כ נאשמים 2 ו-5 עלולה אפוא לשדר מסר שגוי, להוביל לנסיגה לאחור ולפגיעה בהרתעה.

מדרג הענישה

28. סבורני כי צדקה המאשימה כאשר עתרה לענישה על-פי מדרג בהתאם לעבירות שכל אחד מהנאשמים עבר, נסיבות ביצוען ומידת חלקם בעשייה העבריינית, כאשר לנאשמים 2 ו-5 מעורבות באירוע נוסף.

המדרג שיווצר כמפורט להלן יושפע בוודאי מנתונים אלה אך לא רק, כי אם גם מעובדת היות נאשם 5 קטין בעת ביצוע העבירות, עובדת היות נאשמים 2-4 "בגירים-צעירים" בעת ביצוע העבירות ונאשם 1 מבוגר קצת יותר, עובדת קיומו של עבר פלילי בעניינו של נאשם 1, עובדת לקיחת האחריות של נאשמים 2 ו-5 במרבית העובדות והעבירות שיוחסו להם, ומאידך מעורבותם באירוע נוסף, המפורט בתסקירי שירות המבחן וכיוצ"ב נתונים שמתייחסים לכל נאשם ונאשם.

סוף דבר

29. לאור כל האמור לעיל, **אני גוזר על נאשם 1 את העונשים הבאים:**

א. 10 שנות מאסר בניכוי ימי מעצרו הקשורים בתיק זה. אין לנכות ימים בהם היה אסיר או עצור במקביל בתיק אחר.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת אלימות

או רכוש מסוג פשע.

6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת אלימות

(לרבות התפרעות) או רכוש (למעט החזקת נכס החשוד כגנוב) מסוג עוון.

ג. פיצוי בסך של 25,000 ₪ למתלוננת ובסך 25,000 ₪ למתלונן 2. סה"כ 50,000 ₪ פיצויים.

הפיצויים ישולמו בתוך שנה מהיום.

אני גוזר על נאשם 2 את העונשים הבאים:

א. 7 שנות מאסר וחצי בניכוי ימי מעצרו הקשורים בתיק זה.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת אלימות

או רכוש מסוג פשע.

6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת אלימות

(לרבות התפרעות) או רכוש (למעט החזקת נכס החשוד כגנוב) מסוג עוון.

ג. פיצוי בסך של 15,000 ₪ למתלוננת.

הפיצויים ישולמו בתוך שנה מהיום.

אני גוזר על נאשם 3 את העונשים הבאים:

א. 7 שנות מאסר וחצי בניכוי ימי מעצרו הקשורים בתיק זה.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת אלימות

או רכוש מסוג פשע.

6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת אלימות

(לרבות התפרעות) או רכוש (למעט החזקת נכס החשוד כגנוב) מסוג עוון.

ג. פיצוי בסך של 15,000 ₪ למתלוננת ובסך 25,000 ₪ למתלונן 2. סה"כ 40,000 ₪ פיצויים.

הפיצויים ישולמו בתוך שנה מהיום.

אני גוזר על נאשם 4 את העונשים הבאים:

א. 7 שנות מאסר וחצי בניכוי ימי מעצרו הקשורים בתיק זה.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת אלימות

או רכוש מסוג פשע.

6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת אלימות (לרבות התפרעות) או רכוש (למעט החזקת נכס החשוד כגנוב) מסוג עוון.

ג. פיצוי בסך של 25,000 ₪ למתלונן 2.

הפיצויים ישולמו בתוך שנה מהיום.

אני מרשיע את נאשם 5 וגוזר עליו את העונשים הבאים:

א. 3 שנות מאסר בניכוי ימי מעצרו הקשורים בתיק זה.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת אלימות (לרבות התפרעות) או רכוש (למעט החזקת נכס החשוד כגנוב) מסוג עוון.

ג. פיצוי בסך של 15,000 ₪ למתלוננת.

הפיצויים ישולמו בתוך שנה מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ט שבט תשפ"ד, 29 ינואר 2024, במעמד הצדדים.